

1 ซามูเอล

ยังไม่มีเป็นที่ลงเอยว่าใครคือผู้บันทึกพระธรรมเล่มนี้ คาดว่าเขียนขึ้นในราวศตวรรษที่ 10 ก่อนคริสต์ศักราช 1 และ 2 ซามูเอล ถือเป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู เพราะเป็นเรื่องราวต่อเนื่องในประวัติศาสตร์ ว่าด้วยเรื่องของซามูเอล ซาอูล และดาวิด ที่แยกออกเป็นสองเล่ม ก็เพื่อความสะดวกในการอ่าน 1 ซามูเอลเล่าถึงสงครามขับเคี่ยวระหว่างชนชาติอิสราเอลกับพวกฟิลิเตีย และความพ่ายแพ้ของซาอูล เริ่มเรื่องอิสราเอลถูกฟิลิเตียกดขี่ข่มเหง และมีผู้นำสองคนก้าวขึ้นมาคือซามูเอล และซาอูล ซามูเอลเป็นผู้นำทางศาสนา ส่วนซาอูลขึ้นเป็นกษัตริย์ เล่าถึงชัยชนะเบื้องต้นของซาอูล ต่อมาค่อยๆตกต่ำทางจิตวิญญาณ และในที่สุดสุดจุดจบอันน่าสลดใจ ในขณะที่ดาวิดค่อยๆ รุ่งโรจน์ก่อนจะก้าวขึ้นเป็นผู้นำ หลังจากซาอูลสิ้นชีพ แนวคิดสำคัญจากพระธรรมเล่มนี้ คือพระเจ้าไม่ได้ปล่อยให้คนของพระองค์ซาชินกับความผันผวนปรวนแปรในชีวิต หากแต่ประทานพระคุณที่เราจะผ่านพ้นช่วงต่างๆ ไปสู่จุดหมายปลายทางอันน่าชื่นใจ ตลอดความรุ่งโรจน์และตกต่ำของผู้นำ ช่วงสงบและวิกฤตการณ์ พระเจ้ายังคงเติมเสมอ และทรงควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตมนุษย์ ผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับกำลัง ความกล้าหาญ และการปลอบประโลมที่จะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ รุดหน้าไปสู่ชัยชนะ

โครงเรื่อง

1. ซามูเอลเข้าปฏิบัติหน้าที่ และสงครามกับพวกฟิลิเตีย (1:1-7:17)
2. ชัยชนะของซาอูลในเบื้องต้น (8:1-15:35)

3. ซาอูลค่อยๆตกต่ำลง ส่วนดาวิดรุ่งโรจน์ขึ้นมา (16:1-20:42)
4. ซาอูลพยายามกำจัดดาวิด (21:1-24:22)
5. ดาวิดเข้มแข็งขึ้นทุกที และซาอูลสิ้นชีพ (25:1-31:13)

ฮันนาห์อธิษฐานขอบุตร

- 1 มีชายคนหนึ่งจากรามาธาอิมโซฟ¹ ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรเยโรฮัม บุตรเอลีสู บุตรโทหุ บุตรศุฟ ตระกูลเอฟราอิม
- 2เอลคานาห์มีภรรยาสองคนคือฮันนาห์และเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตรส่วนฮันนาห์ไม่มี
- 3ทุกปีชายผู้นี้จะเดินทางไปนมัสการ และถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธานุภาพที่ชิโลห์ ที่ซึ่งปุโรหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+คือโฮฟนีและฟีเนหัส บุตรทั้งสองของเอลี
- 4ทุกครั้งที่ถวายเครื่องบูชา เอลคานาห์จะมอบเนื้อส่วนต่างๆแก่เปนินนาห์ และบุตรชายหญิงทุกคน 5แต่สำหรับนางฮันนาห์เขาจะมอบให้ถึงสองส่วน เพราะเขารักนาง แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงปิดครรภ์ของนางไว้
- 6เปนินนาห์ยิ่งซ้ำเติมฮันนาห์ โดยถากถางที่นางไม่มีบุตร
- 7เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ไปแล้วปีแล้ว
- 8ทุกครั้งที่ยังพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า+เปนินนาห์คู่แข่งจะซ้ำเติมจนนางร้องไห้ไม่ยอมรับประทานอาหาร 8เอลคานาห์จะถามว่า “ฮันนาห์เธอร้องไห้ทำไม ทำไมไม่ยอมกินอาหาร ทำไมต้องทุกข์ระทมใจนัก มีฉันอยู่ทั้งคนไม่ดีกว่ามีลูกชายสิบคนหรือ”
- 9ครั้งหนึ่งขณะอยู่ที่ชิโลห์หลังจากกินและดื่มแล้วฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ปุโรหิตเอลีนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหาร¹ ข อ ง องค์พระผู้เป็นเจ้า+

¹ 1:9* หมายถึง พลับพลาหรือเต็นท์

10ฮันนาห์รำไห้ด้วยความขมขื่นในจิตใจและอธิษฐานต่อพระเจ้า

11นางถวายปฏิญาณว่า “ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า+ผู้ทรงฤทธิ์

หากพระองค์ทรงเสี้ยวแลความทุกข์โศกของผู้ทาส และระลึกถึงข้าพระองค์
ทรงไม่ลืมผู้ทาสและประทานบุตรชายให้ข้าพระองค์ก็จะถวายเขาแต่พระองค์ตลอดชีวิตและมีดโกนจะไม่ถูกต้องศีรษะของเขาเลย”

12ขณะที่นางอธิษฐานอยู่ เอลีสังเกตเห็นริมฝีปากของนาง

13ฮันนาห์อธิษฐานอยู่ในใจ ริมฝีปากนางขมุขมิบแต่ไม่ได้ยินเสียงนาง

ท่านก็คิดว่านางเมาเหล้า 14จึงกล่าวกับนางว่า “ จะมา ไปนานสักเท่าใด

จงทิ้งเหล้าองุ่นเสียเถอะ” 15ฮันนาห์ตอบว่า “ เปล่าเจ้าคะ

ดิฉันคือหญิงผู้ทุกข์หนัก ดิฉันไม่ได้เมาเหล้าองุ่นหรือเบียร์เลย

แต่กำลังทูลระบายความในใจต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า+

16ขออย่าเข้าใจผิดว่าผู้ทาสเป็นหญิงเลย

ดิฉันกำลังอธิษฐานด้วยความทุกข์โศกและกระวนกระวายใจ” 17เอลีจึงว่า

“ ไปดีมีสุขเถิด ขอให้พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ตามคำทูลขอของเธอ”

18นางกล่าวว่า “ ขอให้ผู้ทาส

ของท่านเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่านเถิด”

แล้วนางก็กลับไปรับประทานอาหารและมีได้มีสีหน้าโศกสลดอีกเลย

กำเนิดซามูเอล

19วันรุ่งขึ้นเขาทั้งหลายตื่นแต่เช้านมัสการเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า+จ

ากนั้นก็กลับบ้าน ที่รามัทห์ เมื่อเอลคานาห์หลับนอนกับนางฮันนาห์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า+ทรงระลึกถึงนาง

20ครั้นถึงวาระกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรรค์และคลอดบุตรชาย นางตั้งชื่อให้ว่า

ซามูเอล² ตามที่นางกล่าวว่า “ ดิฉันทูลขอเขาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า+”

---

² 1:20* แปลว่า พระเจ้าทรงสดับ

21เมื่อเอลคานาห์และครอบครัวจะขึ้นไป

ถวายเครื่องบูชาประจำปีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+และปฏิบัติตามที่ถวายปฏิญาณไ

ว 22ฮันนาห์มิได้ไปด้วย นางบอกสามีว่า “ รอจนลูกคนนี้หย่านม

ดิฉันจะพาเขาไปเข้าเฝ้าเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+และให้เขาอยู่ที่นั่น

ต ล อ ด ไ ป ” 23เอลคานาห์บอกนางว่า

“ ทำตามที่เราเห็นดีที่สุดก็แล้วกันรอให้เขาหย่านมก่อน

ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า+³”

นางจึงยังคงอยู่ที่บ้านเอาใจใส่เลี้ยงดูลูกจนกระทั่งเด็กนั้นหย่านม

24แล้วนางก็พาเขามายังพระนิเวศแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่ซีโลห์
พร้อมด้วยวัวผู้อายุสามปี 1 ตัว⁴และแป้ง 1 เอฟาห์⁵ กับเหล้าองุ่น 1 ถังหนึ่ง

25เมื่อพวกเขาฆ่าวัวถวายเสร็จแล้ว ก็พาเด็กนั้นมาพบเอลี

26ฮันนาห์กล่าวกับเอลีว่า “ ท่านเจ้าคะ

ดิฉันคือหญิงซึ่งเคยมายืนอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรงนี้

27ดิฉันทูลขอลูกชายคนนี้จากพระองค์

และพระองค์ก็ทรงกรุณาประทานให้ตามคำวิงวอน

28บัดนี้ดิฉันนำเขามาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

เพื่อเขาจะเป็นของพระองค์ตลอดชีวิต”

แล้วเขาก็มีสการองค์พระผู้เป็นเจ้า+อยู่ที่นั่น

คำอธิษฐานของฮันนาห์

2 นางฮันนาห์อธิษฐานว่า

“ จิตใจของข้าพเจ้าปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า+

---

3 1:23 * หรือ ขอให้เป็นไปตามคำปฏิญาณของเจ้า

4 1:24 * บางต้นฉบับระบุว่า “ วัวผู้สามตัว”

5 1:24 ** ร า ว 22 ลิตร

ข้าพเจ้าได้รับการชูกำลังขึ้นในพระองค์

ริมฝีปากข้าพเจ้าข่มทับศัตรู

เพราะข้าพเจ้าชื่นชมในการช่วยกู้ของพระองค์

2 ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์สูงส่งเสมอเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์

ไม่มีศิลาใดเสมอเหมือนพระเจ้าของเรา

3 อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไป

อย่าปรีปากแสดงความจองหอง

เ พ ร า ะ องค์พระผู้เป็นเจ้า+เป็นพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้

และทรงเป็นผู้ซึ่งดูการกระทำทั้งหลาย

4 คันธนูของนักรบถูกหักโค่น

แต่ผู้ที่ซวนเซได้รับการเสริมกำลัง

5 บรรดาผู้ที่อิมหน้าต้องออกรับจ้างเลี้ยงชีพ

แต่บรรดาผู้ที่หิวโหยไม่ต้องหิวโหยอีกต่อไป

หญิงหมั้นมีบุตรเจ็ดคน

แต่หญิงผู้มียุติตรหลายคนก็ร่วงโรยไป

6 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงกำหนดให้ตายหรือให้มีชีวิต

พระองค์ทรงนำไปสู่แดนผู้ตายและให้เป็นขึ้นมา

7 ความยากจนและความร่ำรวยมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+

พระองค์ทรงสยบและทรงเชิดชูขึ้น

8 พระองค์ทรงอุ้มชูผู้ยากไร้ขึ้นจากธุลี

ทรงยกคนขัดสนจากกองขี้เถ้า

ทรงตั้งเขาไว้อยู่ร่วมกับเจ้านาย

และให้เขาครองบัลลังก์อันมีเกียรติ

เพราะรากฐานแห่งแผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

พระองค์ทรงสถาปนาโลกไว้บนนั้น

9พระองค์จะทรงพิทักษ์ปกป้องอย่างเท่าแห่งวิสุทธิชนของพระองค์
ส่วนคนชั่วร้ายจะนั่งอิงอยู่ในความมืด

คนเราชนะได้ไม่ใช่ด้วยพลัง

10ผู้ที่ต่อสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะต้องแตกเป็นเสี่ยงๆ

พระองค์ทรงฟาดฟันเขาทั้งหลายด้วยฟ้าผ่าจากสวรรค์

พระองค์จะทรงพิพากษาทั่วพิภพ

พระองค์จะประทอนพลังแก่กษัตริย์ของพระองค์

และเช็ดชูผู้ที่ทรงเจิมไว้”

11แล้วเอลคานาห์ก็กลับบ้านที่รามาท

ส่วนซามูเอลปรนนิบัติรับใช้เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+

อยู่ในความดูแลของปุโรหิตเอลี

บุตรของเอลี

12บุตรของเอลีเป็นคนชั่วไม่มีความเคารพ ย่าเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า+

13ทุกครั้งที่มีผู้ถวายเครื่องบูชา ขณะที่กำลังต้มเนื้อสัตว์ถวายบูชานั้น

พวกเขา มักจะส่งคนใช้เอาขอสามง่าม14จิ้มลงในกระทะ หรือในกาต้ม

หรือในหม้อ หรือในหม้อต้มใหญ่ อะไรติดขึ้นมาก็มักจะเอาไป

เขาปฏิบัติเยี่ยงนี้ต่ออิสราเอลทั้งปวงที่มายังชิโลห์

15บางครั้งคนใช้นั้นถึงกับมาก่อนการเผาไขมันบนแท่นบูชา

และเรียกร้องเอาว่า “ จงแบ่งเนื้อดิบให้ปุโรหิต เพราะท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า

เอาแต่เนื้อดิบเท่านั้น” 16หากผู้ถวายกล่าวว่า “ ขอเผาไขมันเสร็จก่อน

แล้วต้องการอะไรก็เอาไปเถิด” คนใช้นั้นจะกล่าวว่า “ ไม่ได้

ต้องเอาเตี้ยวันนี้ ถ้าไม่ให้เราจะชิงเอาไปด้วยกำลัง”

17องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าบุตรทั้งสองของเอลีนี้น่าบาปใหญ่หลวง

เพราะเขาปฏิบัติต่อเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ด้วยความดูหมิ่นดูแคลน

18 ฝ่ายซามูเอล

รับใช้อยู่เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+เป็นเด็กชายสวมเอโฟดลินิน

19 ทุกปี มารดาทำเสื้อชุดเล็กๆมาให้

เมื่อมาพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี 20 ก่อน

เอลคานาห์และฮันนาห์เดินทางกลับบ้าน เอลีจะอวยพรให้ว่า

“ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานบุตรจากหญิงนี้แก่ท่านแทนที่บุตรซึ่งนางไต่ทูลขอและถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+”

21 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเมตตาต่อฮันนาห์ นางตั้งครรภ์และมีบุตรชาย 3 คน
บุตรหญิง 2 คน ซามูเอลนั้นก็เติบโตขึ้นเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+

22 ฝ่ายเอลีซึ่งชรามากแล้ว

ได้ยินถึงความประพฤติทุกอย่างของบุตรชายต่อปวงชน อิสราเอล

และการที่พวกเขาหลับนอนกับหญิงซึ่งมาปรนนิบัติที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

23 เอลีจึงกล่าวกับบุตรของตนว่า “ ทำไมถึงทำอย่างนี้

พ่อได้ยินจากปากทุกคนว่าลูกทำตัวเลวทรามมาก

24 อย่าเลยลูกเอ๋ยคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ลือกันทั่ว

ที่พ่อได้ยินมาไม่มีเรื่องดีเลย 25 ถ้าทำบาปกับเพื่อนมนุษย์ด้วย ย กัน

พระเจ้าก็จะมาสะสางอยู่แล้ว ยิ่งถ้าทำผิดบาปต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ใครจะช่วยไกล่เกลี่ยแทนให้ได้” แต่พวกเขาไม่ฟังคำทัดทานของบิดา

เ พ ร า ะ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงดำริจะประหารเขาอยู่แล้ว

26 ส่วนเด็กชายซามูเอลเติบโตขึ้น

เป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า+และเป็นที่ชอบพอของคนทั้งปวง

คำตัดสินวงศீวานของเอลี

27 ครั้งนั้นคนของพระเจ้ามาพบเอลีและกล่าวว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า

‘ เรามิได้เปิดเผยตัวเองอย่างชัดเจนแก่วงศீวานบิดาของเจ้า

เมื่อครั้งพวกเขาเป็นทาสฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ดอกหรือ

28 เราเลือกบรรพบุรุษของเจ้าจาก
ตระกูลทั้งหมดแห่งอิสราเอลมาเป็นปวโรหิตของเรา ให้มาที่แท่นบูชาของเรา
เผาเครื่องหอมและสวมเอโฟดอยู่ต่อหน้าเรา และเรา
ก็ได้ยกเครื่องบูชาต่างๆซึ่งอิสราเอลนำมาเผา
ถวายนั้นให้แก่วงศ์วานบิดาของเจ้า 29 เหตุใด
เจ้าทั้งหลายจึงดูหมิ่นเครื่องบูชาและเครื่อง
ถวายซึ่งเรากำหนดไว้เพื่อเราจะประทับอยู่ด้วย
เหตุใดเจ้าจึงให้เกียรติลูกชายของเจ้ายิ่งกว่าเรา
โดยขุนตัวเองจนอ้วนพีด้วยส่วน
ดีๆของเครื่องถวายบูชาทั้งปวงจากอิสราเอลประชากรของเรา

30” ฉะนั้นเราองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระ ะ เ จ้ า แห่งอิสราเอลประกาศว่า
‘ เราสัญญาไว้ว่าเชื้อสายวงศ์วานของบิดาเจ้าจะรับใช้อยู่ต่อหน้าเราตลอดไป
’ แต่บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ประกาศว่า ‘ ให้การนั้นห่างไกลจากเรา!
เราจะให้เกียรติคนที่ให้เกียรติเรา และเราจะเหยียดหยามคนที่ดูหมิ่นเรา
31 ไกลจะถึงเวลานั้นซึ่งเราจะตัดกำลังของเจ้าและของวงศ์วานบิดาเจ้า
จะไม่มีใครในครอบครัวของเจ้าที่ได้อยู่จนแก่ชรา

32 เจ้าจะริษยาความเจริญรุ่งเรืองซึ่งเราจะให้แก่อิสราเอล
แต่เจ้ากับครอบครัวจะทุกข์ยากและขัดสน ไม่มีสักคนเดียวได้อยู่จนแก่ชรา

33 ทุกคนใน พวกเจ้าที่เรามิได้ตัดขาดจากแท่นบูชาของเรา
เราจะไว้ชีวิตเพียงเพื่อให้น้ำตากลบตาและจิตใจทุกข์ร้อน
วงศ์วานทั้งปวงของเจ้าจะตายตั้งแต่วัยฉกรรจ์

34 และเพื่อเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า

โศปนึกับพินหัสบุตรชายทั้งสองของเจ้าจะสิ้นชีวิตในวันเดียวกัน

35 เราจะแต่งตั้งปวโรหิตที่สัตย์ซื่อขึ้นสำหรับเราเอง

ผู้ซึ่งจะทำตามความคิดและจิตใจของเรา

เราจะสถาปนาวงศ์วานของเขาไว้มั่นคง

แ ล ะ เขาจะปรนนิบัติรับใช้อยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้ นั่นตลอดไป
36 วงศ์วานทุกคนของเจ้าที่รอดชีวิตอยู่ จะมาค้อมค่านับผู้นั้น
ร้องขอเศษเงินและอาหาร เขาจะพูดว่า
' โปรดให้ข้าพเจ้ามีหน้าที่อยู่ในพวกปุโรหิตเถิด
เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน' ”

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเรียกซามูเอล

3

เด็กชายซามูเอลรับใช้อยู่เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ภายใต้การดูแลของ
เอลี ในสมัยนั้นนานๆครั้ง จึงจะมีนิมิตหรือพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+
2 ส่วนเอลีตามัวจมองอะไร แทบไม่เห็นเพราะชรามาก
คืนหนึ่งหลังจากที่เอลีเข้านอนแล้ว
3 ซามูเอลหลับอยู่ในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ซึ่งหีบพันธสัญญาตั้งอยู่
ดวงประทีปของพระเจ้ายังไม่ดับ 4 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสเรียกซามูเอล
ซามูเอลตอบว่า “ ครีบ” 5 เขาวิ่งไปหาเอลี กล่าวว่า
“ ผมอยู่ที่นี่ท่านเรียกผมหรือครับ” เอลีตอบว่า “ ฉันไม่ได้เรียก
กลับไปนอนเถอะ” ซามูเอลก็ไปนอน 6 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสเรียกอีกว่า
“ ซามูเอล!” ซามูเอลก็ลุกขึ้นและวิ่งไปหาเอลี พูดว่า “ ผมอยู่ที่นี่
ท่านเรียกผมหรือครับ” เอลีกล่าวว่า “ เปล่าเลยลูก ฉันไม่ได้เรียก
กลับไปนอนเถอะ”
7 ซามูเอลยังไม่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า+และไม่เคยได้รับพระดำรัสจากพระองค์ม
าก่อน 8 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสเรียกซามูเอลเป็นหนที่สาม
ซามูเอลก็ลุกขึ้นวิ่งไปหาเอลีกล่าวว่า “ ผมอยู่ที่นี่ ท่านเรียกผมหรือครับ”
เอลีจึงตระหนักกว่าที่แท้คือองค์พระผู้เป็นเจ้า+กำลังตรัสเรียกซามูเอล
9 ท่านจึงกล่าวว่า “ ไปนอนเถอะ และถ้าพระองค์ตรัสเรียก ก็จงทูลว่า

‘ พระเจ้าข้า โปรดตรัสเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่’ ”

ซามูเอลก็กลับไปนอน

10แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า+เสด็จมาประทับยืนที่นั่นตรัสเรียกเช่นครั้งก่อนว่า

“ ซามูเอล! ซามูเอล!” ซามูเอลตอบว่า “ พระเจ้าข้า โปรดตรัสเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่” 11องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับซามูเอลว่า

“ ดูเถิด เราจะกระทำบางสิ่งในอิสราเอล ซึ่งทำให้ทุกคนที่ได้ยินหูชา

12ในเวลานั้นเราจะกระทำทุกอย่างแก่เอลีตามที่เราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวกับครอบครัวของเขา ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด

13เราเตือนเขาแล้วว่าเราจะลงโทษครอบครัวของเขาตลอดไปเพราะความผิดบาปที่เขาทำอยู่แล้วว่า ลูกของเขาหลบหลู่เรา และเขาก็ไม่ได้ห้ามปราม

14ฉะนั้นเราได้ปฏิญาณต่อวงศ์วานของเอลีว่า

‘ ความผิดบาปของวงศ์วานเอลีจะไม่ได้รับการอภัยโทษโดยเครื่องบูชาและเครื่องถวายเลย’ ”

15ซามูเอลนอนอยู่จนกระทั่งเช้า

แล้วก็เปิดประตูพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า+เช่นเคย เขา

ไม่กล้าบอกเอลีเกี่ยวกับนิมิตนั้น 16แต่เอลีเรียกเขาและว่า “ ซามูเอล ลูกเอ๋ย”

ซามูเอลตอบว่า “ ครับ” 17เอลีถามว่า “ พระเจ้าตรัสอะไรกับเจ้าบ้าง

บอกมาเถิด ขอพระเจ้าจัดการกับเจ้าอย่างสาหัสหากเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้”

18ซามูเอลจึงเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ฟังโดยไม่ปิดบัง เอลีจึงว่า

“ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ ขอทรงกระทำตามที่ทรงเห็นดีเถิด”

19ซามูเอลก็เติบโตขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับท่าน

และให้ถ้อยคำของท่านเป็นจริงทุกคำ

20ชนอิสราเอลทั้งปวงตั้งแต่ดานจดเบเออร์

เขารู้ว่าซามูเอลได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้เผยพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

21องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงยังคงปรากฏที่ชิโลห์ ณ

ที่นั่นทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลโดยทางพระวจนะ

หีบพันธสัญญาถูกยึดไป

4 และถ้อยคำของซามูเอลมายังมวลชนอิสราเอล

ครั้งนั้นอิสราเอลออกไปรบกับชาวฟิลิสเตีย และตั้งค่ายอยู่ที่เอเบนเอเซอร์

ส่วนฟิลิสเตียอยู่ที่อาเฟก 2ชาวฟิลิสเตียดาหน้าเข้าประจัญบานกับอิสราเอล

เมื่อสงครามคืบหน้าไปอิสราเอลพ่ายแพ้แก่ฟิลิสเตีย ถูกฆ่าตายไป 4,000

คน ใน ส น า ม ร บ 3เมื่อพวกทหารกลับมายังค่ายพัก

บรรดาผู้อาวุโสแห่งอิสราเอลหารือกันว่า “ ทำไมวันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรง

ให้เราแพ้พวกฟิลิสเตีย

ให้เราอัญเชิญหีบพันธสัญญาของพระเจ้าจากชิโลห์มาที่นี่

เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะได้สถิตกับเรา และช่วยเหลือเราจากมือศัตรู”

4ฉะนั้นประชาชนจึงส่งคนไปที่ชิโลห์

เพื่ออัญเชิญหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงฤทธิ

ผู้ประทับระหว่างเครูบ โสเฟนและฟีเนหัส

บุตรของเอลีได้มายังสนามรบพร้อมหีบพันธสัญญาด้วย

5เมื่อหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงค่ายพักอิสราเอลทั้งปวงก็ตะโก

กนโห่ร้องเสียงดังปานแผ่นดินจะถล่มทลาย

6ชาวฟิลิสเตียได้ยินเสียงอีกทีก็คริกโครมก็ถามกันว่า “ เกิดอะไรขึ้น

มีเสียงตะโกนโห่ร้องทั่วค่ายพวกฮีบรู”

เมื่อทราบว่าเป็นเพราะหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงค่ายพัก

7ชาวฟิลิสเตียก็พากันขวัญหนีดีฝ่อร้องว่า “ พระเจ้าเข้ามาในค่ายของพวกนั้น

เราลำบากเสียแล้ว! ไม่เคยพบอะไรอย่างนี้มาก่อนเลย 8รอดวายแล้วเรา!

ใครจะช่วยเราจากมือเทพเจ้าทรงฤทธิเหล่านี้ได้?

เป็นพระพวกเดียวกับที่ทำลายล้างชาวฮีบรูด้วยภัยพิบัติทั้งปวงในถิ่นกันดาร

9พี่น้องฟิลิสเตียทั้งหลาย! จงเข้มแข็งเป็นชายชาตรี

หาไม่แล้วจะต้องขึ้นกับพวกฮีบรู เหมือนที่พวกเขาเคยขึ้นกับเรา

จงเป็นลูกผู้ชายและสู้ตาย!”

10 ฉะนั้นพวกฟีลิสเตียจึงสู้รบคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้และทุกคนหนีไปยังเต็นท์ของตน มีการฆ่าฟันกันครั้งใหญ่ ทหารราบของอิสราเอลตายไปสามหมื่นคน

11 หีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยึดไป โโฮฟนีและฟีเนหัส บุตรทั้งสองของเอลีถูกฆ่าตาย

เอลีสิ้นชีวิต

12 ชายตระกูลเบนยามินคนหนึ่งหนีจากสนามรบมาถึงชิโลห์ในวันนั้น เลื้อผ้าขาดวัน ผุ่นเปื้อนศิระชะ

13 เอลีนั่งอยู่บนที่นั่งของท่านรออยู่ริมทางเพื่อฟังข่าวศึก เพราะจิตใจของท่านเป็นห่วงหีบพันธสัญญาของพระเจ้า เมื่อชายผู้นั้นมาถึงเมืองเลาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทัวทั้งเมืองพากันร้องไห้ระงม

14 เอลีได้ยินเสียงร้องก็ถามว่า “ เสียงอะอะอีกทีอะไรกันหรือ”

ชายผู้นั้นตรงเข้าไปหาเอลี 15 ผู้ซึ่งอายุ 98 ปี

ตามองอะไรไม่เห็น 16 เขาบอกเอลีว่า “ ผมเพิ่งหนีมาจากสนามรบวันนี้เอง”

เอลีถามว่า “ เป็นอย่างไรบ้างลูกเอ๋ย” 17 ชายผู้นำข่าวมาตอบว่า

“ อิสราเอลพ่ายแพ้แก่ฟีลิสเตีย ทหารของเราสูญเสียชีวิตมากมาย

โโฮฟนีและฟีเนหัสบุตรทั้งสองของท่านตายแล้ว

และหีบพันธสัญญาของพระเจื่อก็ถูกยึดไป”

18 เมื่อเขาเอ่ยถึงหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

เอลีก็ผะหงายหลังตึงล้มจากที่นั่งริมประตู คอหักเสียชีวิต

เพราะท่านชรามากและอ้วน ท่านได้วินิจฉัยปกครองอิสราเอลมา 40 ปี

19 เมื่อลูกสะใภ้ของเอลีคือภรรยาของฟีเนหัสซึ่งกำลังครรภ์แก่อยู่

ได้ยินว่าหีบพันธสัญญาถูกยึดไปและสามีกับบิดาของสามีสิ้นชีวิต

นางก็รู้สึกเจ็บครรภ์เป็นอย่างยิ่งและคลอดบุตร 20 ก่อนที่นางจะเสียชีวิต

ผู้หญิงที่คอยดูแลอยู่พลอบนางว่า “ อย่าหมอดหวังเธอ ได้ลูกชาย”

แต่นางมิได้สนใจหรือโต้ตอบประการใด 21นางตั้งชื่อทารกนั้นว่าอิคาโบด*
นางกล่าวว่า

“ พระเกียรติสิริถูกพรากไปจากอิสราเอล” เพราะหีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูก
ยกยัดไปแล้ว สามีนางและบิดาของสามีก็สิ้นชีวิตไปด้วย 22นางกล่าวว่า

“ พระเกียรติสิริถูกพรากไปจากอิสราเอลแล้ว
เพราะหีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยกยัดไป”

หีบพันธสัญญาในแดนฟิลิสเตีย

5

ชาวฟิลิสเตียยึดหีบพันธสัญญาของพระเจ้าและนำจากเอเบนเอเซอร์ไปที่เมืองอัส
ซ โ ด ด 2 พวกเขาเข้าไปไว้ที่วิหารแห่งพระดาโกน ตั้งไว้ใกล้เทวรูปดาโกน
3 เช้าวันรุ่งขึ้น ชาวเมืองอัสซอดพบว่พระดาโกนล้มลง

หน้าคว่ำหมอบลงกับพื้นตรงหน้าหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+!

พวกเขาจึงตั้งเทวรูปนั้นขึ้นมาใหม่ 4 เช้าวันต่อมาก็เป็นเช่นเดิมอีก

พระดาโกนคว่ำหน้าหมอบอยู่ตรงหน้าหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+!

ศิระและแขนถูกหักออก ทั้งอยู่ตรงธรณีประตูเหลืออยู่แต่ลำตัว

5 ตั้งแต่นั้นมาทั้งปุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เข้าสู่วิหารแห่งพระดาโกนที่อัส
ซอดจะไม่ก้าวเหยียบธรณีประตู

6 พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงลงโทษชาวเมืองอัสซอดและละแวกใกล้เคียง
คียงอย่างหนักหน่วง

พระองค์ทรงนำภัยพิบัติมายังพวกเขาและลงโทษเขาด้วยฝีระบาบ

7 เมื่อชาวอัสซอดตระหนักถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็ร้องกันว่า

“ เราจะเก็บหีบพันธสัญญาของพระเจ้าแห่ง อิสราเอลไว้ที่นี่ต่อไปไม่ได้
เพราะพระหัตถ์ของพระองค์ทรงลงโทษอย่างหนักหน่วง
เหนือเราและพระดาโกนเทพเจ้าของเรา”

8 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชิญเจ้านายทั้งปวงของ
ฟิลิเตียมาหารือกันว่า” จะทำอะไรดีกับหีบพันธสัญญาของพระเจ้าแห่งอิส
ราเอล ” บรรดาเจ้านายเสนอว่า

“ ให้ย้ายหีบพันธสัญญาไปยังเมืองกัท” พวกเขาจึงย้ายหีบไป

9 แต่เมื่อหีบพันธสัญญาย้ายมา

พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+เล่นงานเมืองนั้นปั่นป่วนวุ่นวายไปทั้งเมือง

พระเจ้าทรงลงโทษชาวเมืองนั้น ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ด้วยฝีระบาด

10 เขาทั้งหลายจึงส่งหีบพันธสัญญาของพระเจ้าไปยังเอโครน

แต่เมื่อชาวเมืองเอโครนเห็นหีบพันธสัญญามาก็ร้องกันว่า

“ พวกเขาเอาหีบพันธสัญญาของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาฆ่าเราแล้ว”

11 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชิญเจ้านายทั้งปวงของฟิลิเตียมาประชุมอีก

และกล่าวว่า”

ขอให้ฮัยยูเชิญหีบพันธสัญญาของพระเจ้าแห่งอิสราเอลกลับคืนยังภูมิลำเนาตั้ง

เดิม หากไม่แล้วเราและประชาชนของเราจะต้องวอดวายกันหมด”

เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงลงโทษเขาอย่างหนัก

ความตายคุกคามไปทั่วเมืองทำให้ผู้คนปั่นป่วนและหวาดผวา

12 ผู้ที่ไม่เสียชีวิตก็เป็นผีทรมานมาก และเสียงร่ำไห้ระงมขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

หีบพันธสัญญากลับคืนมา

6 หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+อยู่ในดินแดนฟิลิเตียเป็นเวลา 7

เดือน 2 ชาวฟิลิเตียเชิญบรรดาปุโรหิตและโหรของตนมาถามว่า

“ เราควรทำอะไรดีกับหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+?

จะส่งกลับคืนที่เดิมอย่างไร” 3 ก็ได้รับคำตอบว่า

“ ถ้าจะส่งคืนหีบพันธสัญญาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล

ต้องส่งคืนไปพร้อมเครื่องขมาโทษ ส่งเครื่องบูชาลบลมทินไปถวายพระองค์เถิด

แล้วพวกท่านจะได้หายโรค

และรู้ว่าทำไมพระองค์ยังไม่ทรงหยุดลงโทษพวกท่าน”

4ชาวฟีลิสเตียว่า “ เราจะส่งอะไรเป็นเครื่องบูชาลบมลทิน?” คำตอบก็คือ

“ ส่งफीทองคำห้าลูก และหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายทั้งห้า

เพราะทั้งท่านและเจ้านายล้วน ถูกภัยพิบัติเล่นงาน

5จงทำแบบจำลองफीและหนูที่มาทำลายบ้านเมืองและถวายเกียรติแด่พระเจ้าแห่ง

อิสราเอลเถิด

บางทีพระองค์อาจจะทรงยังพระหัตถ์จากท่านกับบรรดาพระและดินแดนของท่าน

6จะต้องตั้งแข็งขึ้นอย่างฟาโรห์กับชาวอียิปต์ไปทำไม

เมื่อพระองค์ทรงจัดการกับพวกเขาอย่างหนักหน่วง

พวกเขาก็ยอมปล่อยชนอิสราเอลออกมามิใช่หรือ

7บัดนี้จงต่อเกรียนเล่มใหม่เทียมด้วยแม่ั่วสองตัวที่เฟิงจะตกลูกและไม่เคยเทียม

มแอกมาก่อน ส่วนลูกของมันแยกไปขังไว้ที่คอก

8จงวางหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+บนเกรียน

และบรรจุเครื่องทองคำที่ท่านถวายเป็นเครื่องบูชาลบมลทินไว้ในกล่องข้างๆ

แล้วปล่อยแม่ั่วไปตามใจของมัน 9แต่จงคอยดูอยู่

หากมันข้ามพรมแดนมุ่งไปยังเบธเซเมช

แสดงว่าพระเจ้านี้แหละทรงนำภัยพิบัติยิ่งใหญ่นี้มายังเรา แต่หากไม่

เราก็จะรู้ว่าภัยพิบัตินี้เป็นเพียงเหตุบังเอิญ

มิใช่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง ล ง โ ท ช เ ร า เ ล ย ”

10เขาทั้งหลายจึงทำตามนั้น เทียมแม่ั่ว 2 ตัวเข้ากับเกรียน

ส่วนลูกของมันแยกไว้ที่คอก

11จากนั้นวางหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

และกล่องบรรจุหนูทองคำกับफीจำลองบนเกรียน

12แม่ั่วมุ่งหน้าตรงไปยังเบธเซเมช เดินพลางร้องเพลงไม่เห็นซ้ายหันขวาเลย

บรรดาเจ้านายของฟีลิสเตียก็ติดตามไปจนถึงพรมแดนเบธเซเมช

13ชาวเมืองเบธเซเมซกำลังเกี่ยวข้าวสาธูอยู่ในหุบเขา

และเมื่อแลเห็นหีบพันธสัญญาที่ขึ้นชมยินดียิ่งนัก

14เกวียนแล่นเข้ามาในทุ่งนาของโยชูวาแห่งเบธเซเมซ

และมาหยุดอยู่ข้างก้อนหินใหญ่ ชาวเมืองจึงผ่าไม้เกวียนทำฟืน

แล้วฆ่าแม่วัวถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+15คนเลวีช่วยกันยก

หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า +และกล่องบรรจุเครื่องทองออกจากเกวียนวางไว้บนก้อนหินนั้น

ในวันนั้นชาวเมืองเบธเซเมซพากันนำเครื่องเผาบูชาและของต่างๆมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ 16เจ้านายทั้งห้าของฟิลิสเตียมองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้

จากนั้นก็เดินทางกลับไปยังเอโครนในวันนั้น

17ผีทองคำทั้งห้าซึ่งชาวฟิลิสเตียส่งมาเพื่อ

เป็นเครื่องบูชาลบลมลทินถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า +นั้น

แต่ละอันสำหรับแต่ละเมือง คือ อัซโดด กาซา อัซเคโลน กัท และเอโครน

18และจำนวนหนูทองคำ 5 ตัวเท่ากับจำนวนเมืองของเจ้านายฟิลิสเตียทั้งห้า

ซึ่งเป็นเมืองป้อมปราการและมีหมู่บ้านโดยรอบ

ก้อนหินใหญ่ซึ่งเขาทั้งหลายวางหีบพันธสัญญานั้น

ยังคงตั้งอยู่ที่ทุ่งนาของโยชูวาแห่งเบธเซเมซจนถึงทุกวันนี้

19แต่พระเจ้าทรงประหารชาวเมืองเบธเซเมซ 70 คน

ซึ่งมองเข้าไปในหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+เมืองพากันโศกเศร้าที่ต่อ

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง ล ง โ ท ช พ ว ก เ ข า อ ย่างหนัก

20เขาทั้งหลายร้องว่า

“ ใครหนอจะอาจยืนอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าผู้บริสุทธิ์สูงส่งองค์นี้

ได้? เราจะส่งหีบพันธสัญญาจากที่นี่ไปที่ไหนได้หนอ?”

21ฉะนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปแจ้งแก่ชาวเมืองศิริยาทเยอาริมว่า

“ ชาวฟิลิสเตียได้ส่งหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+คืนมาให้แล้ว

โปรดมารับไปเถิด”

โปรดมารับไปเถิด”

โปรดมารับไปเถิด”

หีบพันธสัญญามายังศิรียาทยะอาริม

7

ชาวเมืองศิรียาทยะอาริมจึงมารับหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ไปยังบ้านของอาปีนาตบบนเนินเขา และแต่งตั้งเอเลอาซาร์บุตรของเขาให้คอยดูแล 2หีบพันธสัญญาประดิษฐานอยู่ที่ศิรียาทยะอาริมเป็นเวลา 20 ปี ในระหว่างนั้นอิสราเอลทั้งปวงพากันคร่ำครวญหาองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ซามูเอลป้องกันอิสราเอล

3ซามูเอลจึงกล่าวกับมวลชนอิสราเอลว่า

“ หากท่านทั้งหลายหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า+อย่างสุดหัวใจ

กำจัดบรรดาพระต่างชาติกับพระอัชทาโรทออกไป

ถวายชีวิตของท่านแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว

แล้วพระองค์จะทรงช่วยกอบกู้ท่านพ้นจากมือชาวฟีลิสเตีย”

4ชาวอิสราเอลจึงทำลายเทวรูปบาอัลและอัชทาโรท

และนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า+แต่พระองค์เดียว 5แล้วซามูเอลกล่าวว่า

“ จงชุมนุมอิสราเอลทั้งปวงที่มีสปาห์

เข้าพบเจ้าจะอธิษฐานวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+เพื่อท่าน”

6เมื่อเขาทั้งหลายมาชุมนุมกันที่มีสปาห์

ก็ตักน้ำขึ้นมาเทลงเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ในวันนั้นเขาทั้งหลายอด

อาหารและสารภาพว่า

“ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความผิดบาปต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+” ซามูเอล

จึงเป็นผู้นำ⁶อิสราเอลที่มีสปาห์นี้เอง

7เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าอิสราเอลชุมนุมกันที่มีสปาห์

---

⁶ 7:6* หรือ ผู้วินิจฉัย

บรรดาเจ้านายของฟีลิสเตียก็ยกกองทัพบุกเข้ามา
ชาวอิสราเอลตกใจกลัวยิ่งนักเมื่อทราบข่าว 8 เขาทั้งหลายกล่าวกับซามูเอลว่า
“ โปรดอย่าหยุดร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของเราเพื่อพวกเรา
เพื่อพระองค์จะทรงช่วยกู้เราจากมือชาวฟีลิสเตีย”
9 ซามูเอลจึงเอาลูกแกะตัวผู้ซึ่งยังไม่อดนมถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+เป็นเครื่อง
เผาบูชา
และร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+เพื่ออิสราเอลองค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็ทรงตอบ
10 ขณะที่ซามูเอลกำลังถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้นเอง
ชาวฟีลิสเตียก็มาถึงเพื่อเปิดฉากรบกับอิสราเอล
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงให้ฟ้าผ่าดังสนั่น ทำให้ชาวฟีลิสเตียขวัญเสีย
แตกทัพถอยร่นไปต่อหน้าชาวอิสราเอล 11 ชาวอิสราเอลรุกไล่มาที่มิสปาร์
ตามล่าสังหารชาวฟีลิสเตียไปตลอดทางจนถึงเบธคาร์
12 ซามูเอลจึงนำหินมาก่อนหนึ่ง ตั้งไว้ระหว่างมิสปาร์และเซน
ชนานนามว่าเอเบนเอเซอร์⁷ ตามที่ท่านกล่าวว่า
“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยเหลือเราถึงเพียงนี้”
13 ชาวฟีลิสเตียพ่ายแพ้และมีได้มารุกรานอิสราเอลอีกเลย
ตลอดชั่วอายุของซามูเอล
พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ต่อสู้กับชาวฟีลิสเตีย 14 หัวเมืองต่างๆ
ระหว่างเอโครนและกัทซึ่งถูกชาวฟีลิสเตียยึดไปนั้น บัดนี้อิสราเอลตีคืนมาได้
ทั้งยังกอบกู้ดินแดนใกล้เคียงจากชาวฟีลิสเตีย
และในระหว่างนั้นอิสราเอลก็อยู่อย่างสันติกับชาวอาโมไรต์
15 ซามูเอลเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอลสืบต่อมาตลอดชั่วอายุของท่าน
16 ทุกปีท่านจะเดินทางเป็นวงรอบ จากเบธเอลไปยังกิลกาล ไปมิสปาร์
วินิจฉัยคดีความของอิสราเอลใน ที่ต่างๆ

---

⁷ 7:12* แปลว่า ศิลาแห่งความช่วยเหลือ

17แล้วท่านจะกลับมายังรามาคำอันเป็นถิ่นพำนักของท่าน
และพิจารณาคดีความอยู่ที่นั่นด้วย
ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่รามาคำนั้น

อิสราเอลขอภักซ์ตรีย์

8 เมื่อซามูเอลชราแล้ว ท่านแต่งตั้งบุตรชายขึ้นเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล

2บุตร ชายหัวปีของท่านชื่อโยเอล บุตรคนที่สองชื่ออาบียาห์
ทั้งสองทำหน้าที่อยู่ในเบเออร์ เซบา

3แต่คนทั้งสองไม่ดำเนินตามแบบอย่างของบิดาเพราะโลกเงินทอง
รับอามิสสินบน และบิดเบือนความยุติธรรม

4ผู้อาวุโสทั้งหมดแห่งอิสราเอลจึงรวมตัวกันมาพบซามูเอลที่รามาคำ

5พวกเขา กล่าวว่า “ ท่านชราแล้ว บุตรของท่านก็ได้ดำเนิน
ตามแบบอย่างของท่าน บัดนี้ขอให้แต่งตั้งภักซ์ตรีย์ขึ้นมา นำเรา
ดังเช่นประชาชาติอื่นๆ ทั้งปวง”

6แต่เมื่อเขา กล่าวว่า ” ขอแต่งตั้งภักซ์ตรีย์ขึ้นมา นำเรา” ซามูเอลก็รู้สึกไม่พอใจ
จึงอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ 7พระองค์ตรัสว่า

“ จงฟังทุกสิ่งทีพวกเขาบอกเถิด เพราะมิใช่เจ้า

แต่เป็นเราที่เขาทอดทิ้งไม่ต้องการให้เราเป็นภักซ์ตรีย์

8นับตั้งแต่เราพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์จวบจนบัดนี้

พวกเขาทอดทิ้งเราอยู่เสมอ หันไปติดตามพระอื่นๆ

พวกเขาก็ทำกับเจ้าอย่างเดียวกัน 9บัดนี้ จงรับฟังพวกเขา

แต่เตือนเขาให้รู้ว่าภักซ์ตรีย์ที่จะมาปกครองพวกเขานั้นจะทำสิ่งใดบ้าง”

10ซามูเอลจึงแจ้งพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า+แก่บรรดาประชาชนผู้ขอมีภักซ์ตรีย์ว่า 11” ภักซ์ตรีย์ ที่จะปกครองพวกท่านจะทำการดังนี้

พระองค์จะเกณฑ์บรรดาบุตรชายของท่านให้เป็นพลรบ พลม้า

และวิ่งนำขบวนรถหลวง 12บ้างก็ให้เป็นนายทัพดูแลกองพันกองห้าสิบ

บ้างก็ไถนา และเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์ของหลวง
บ้างเป็นผู้ทำอาวุธและอุปกรณ์รถทรงของกษัตริย์
13พระองค์จะเกณฑ์บุตรสาวของพวกท่านไปทำครัว ทำขนมและปรุงน้ำหอม
14พระองค์จะริบพืชผลส่วนที่ดีที่สุดจากทุ่งนา
จากสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศของท่าน ยกให้ข้าราชการบริพารของพระองค์
15พระองค์จะยึดหนึ่งส่วนสิบของพืชผลของท่านไปแจกจ่ายให้บรรดาไพร่พล
ข้าราชการ 16พระองค์จะเกณฑ์ทาสทาสีของท่าน
และเอาฝูงสัตว์ฝูงลาที่ดีที่สุดของท่านไปใช้สอย
17พระองค์จะเรียกเอาฝูงสัตว์เลี้ยงหนึ่งส่วนสิบของท่าน
และท่านจะตกเป็นทาสของพระองค์
18เมื่อถึงวันนั้นท่านจะวอนขอการปลดปล่อยจากกษัตริย์ที่ท่านเลือก
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงตอบ”
19แต่ประชากรไม่ฟังคำเตือนของซามูเอล พวกเขาขึ้นกรานว่า
“ เราต้องการกษัตริย์ปกคร อ ง 20เราจะได้เหมือนชาติอื่นๆที่มีกษัตริย์
นำไปรบทัพจับศึก” 21ฉะนั้น
ซามูเอลจึงกราบทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตามเนื้อความที่ประชากร ได้กล่าว
22องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ จงฟังเขา ให้เขามีกษัตริย์”
ซามูเอลจึงกล่าวแก่ชนอิสราเอลว่า “ ทุกคนจงกลับไปยังเมืองของตน”

พระเจ้าทรงเลือกซาอูล

9 มีชายตระกูลเบนยามินคนหนึ่งชื่อคีช เป็นบุตรอาบีเอล หลานเศโรร์
เหลนเบโครัท ชื่ออาฟิยา คีชเป็นคนที่ร่ำรวยและมีอิทธิพล
2บุตรชายของเขาชื่อซาอูล เป็นคนสง่างามที่สุดในอิสราเอล
สูงกว่าคนอื่นทั้งปวงราวหนึ่งช่วงศิระษะ
3วันหนึ่งฝูงลาของคีชบิดาซาอูลเตลิดไป
เขาจึงสั่งซาอูลบุตรชายว่า” จงเอาคนใช้ไปด้วยคนหนึ่งออกตามหาลา

4คนทั้งสองเดินทางทั่วดินแดนเทือกเขาแห่งเอเฟราอิม ซาไลซา ซาอาลิม และทั่วเขตเบนยามินแต่ก็ไม่พบลาเลย

5เมื่อมาถึงดินแดนศูฟ ซาอูลพูดกับคนใช้ที่มาด้วยว่า “ กลับบ้านกันเถอะเกรงว่าป่านนี้พ่อคงจะเลิกห้วงลา หันมากังวลใจเรื่องเราแทน ”

6แต่คนใช้นั้นตอบว่า “ ผมเพิ่งนึกได้ ในเมืองนี้มีคนของพระเจ้าอยู่ท่านหนึ่งผู้คนเคารพนับถือมาก ท่านกล่าวอะไรก็เป็นอย่างนั้นทุกประการ เราไปหาท่านผู้นั้นกันเถอะ บางทีท่านอาจบอกเร(๗)ได้ว่าให้ไปที่ไหน”

7ซาอูลกล่าวกับคนใช้ว่า “ หากเราไป เราจะให้อะไรท่านผู้นั้นได้ อาหารในถุงเสบียงของเราก็หมดเสียแล้ว

เราไม่มีของที่จะมอบให้คนของพระเจ้า” 8คนใช้ตอบว่า

“ ผมมีเงินอยู่เสี้ยวเซเคล^๘จะมอบให้คนของพระเจ้า

เพื่อท่านจะบอกลู่ทางแก่เราได้”

9(สมัยนั้นในอิสราเอลหากมีใครจะไปทูลถามจากพระเจ้า

จะพูดว่า” ให้เราไปหาผู้ทำนายกันเถิด” เพราะผู้เผยพระวจนะปัจจุบันเคยเรียกกันว่าผู้ทำนาย) 10ซาอูลกล่าวกับคนใช้ว่า” ดีแล้ว

ให้เราไปกันเถิด” พวกเขาจึงมุ่งหน้าไปยังเมืองที่คนของพระเจ้าอยู่

11เมื่อเขาขึ้นภูเขาเพื่อไปยังเมืองนั้น พบพวกหญิงสาวที่ออกมาตักน้ำ

จึงถามว่า “ ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือเปล่า” 12หญิงสาวตอบว่า “ อยู่คะ

ท่านเพิ่งขึ้นหน้าไป รีบๆเถิด ท่านเพิ่งมาถึงเมืองของเราวันนี้เอง

เพราะจะมีการถวายเครื่องบูชา ณ สถานที่สูง

13เมื่อพวกเขาไปถึงตัวเมืองจะทันพบท่าน

ก่อนที่ท่านจะขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ สถานที่สูง

คนทั้งหลายจะไม่เริ่มรับประทานอาหารจนกว่าท่านจะไปถึงและอวยพรสำหรับอาหาร

พวกท่านรีบไปตอนนี้จะทันพบแน่” 14คนทั้งสองจึงไปขณะกำลังเดินเข้าเมือง
ก็พบซามูเอลสวนทางมา กำลังจะขึ้นไปสถานสูง
15องค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ตรัสกับซามูเอลตั้งแต่วันก่อน ที่ซาอูลจะมาถึงว่า
16” ฟრ่งนี้เวลาราวๆนี้ เราจะส่งคนจากเขตแดนเบนยามินมาหาเจ้า
จงเจิมคนนั้นให้เป็นผู้นำอิสราเอลประชากรของเรา
เขาจะช่วยเหล่าประชากรจากมือชาวฟิลิสเตีย
เราเอ็นดูสงสารประชากรของเรา เพราะเสียงร่ำร้องของเขามาถึงเราแล้ว”
17เมื่อซามูเอลเห็นซาอูล องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า
“ คนนี้แหละที่เราบอกเจ้าไว้ เขาจะปกครองประชา ก ร ข อ ง เ ร า ”
18ซาอูลเดินเข้ามาหาซามูเอลที่ประตูเมืองและกล่าวว่า “ ช่วยบอก
ทางไปบ้านผู้ทำนายด้วยเถิด” 19ซามูเอลตอบว่า “ เรานี้แหละผู้ทำนาย
เชิญนำหน้าเราขึ้นไปยังสถานสูง เพราะวันนี้ เราจะรับประทานอาหารด้วยกัน
แล้วฟร่งนี้เช้าเราจะบอกทุกอย่างในใจท่านและจะให้ท่านไป
20ส่วนฝูงลาที่หายไปสามวันนั้นไม่ต้องพะวง เขาพบแล้ว
ใครเล่าที่อิสราเอลปรารณาเป็นอย่างมาก
ก็คือตัวท่านและตระกูลของบิดาท่านนั่นเอง” 21ซาอูลตอบว่า
“ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นคนเบนยามินซึ่งเป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดไม่ใช่หรือ
ครอบครัวของข้าพเจ้าก็ด้อยที่สุดในตระกูล ท่านคงจะทักผิดคนแล้วละขอรับ”
22ซามูเอลจึงนำซาอูลกับคนใช้เข้าไปในห้องโถง
และให้นั่งหัวโต๊ะสำหรับแขกรับเชิญซึ่งมีราว 30 ค น
23ซามูเอลสั่งพ่อครัวว่า” จงนำเนื้อชิ้นที่เราบอกให้เก็บไว้ต่างหากออกมา”
24พ่อครัวจึงนำเนื้อส่วนขามาวางตรงหน้าซาอูล ซามูเอลกล่าวว่า
“ เชิญรับประทานเถิด เราเก็บไว้ให้ท่านตั้งแต่เมื่อเราเชิญแขกเหล่านี้”
ซาอูลก็รับประทานร่วมกับซามูเอลในวันนั้น
25หลังงานเลี้ยงเมื่อกลับจากสถานสูงเข้ามาในเมืองแล้ว
ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้า

26วันรุ่งขึ้นเมื่อฟ้าเริ่มสว่าง ซามูเอลเรียกซาอูลบนดาดฟ้าว่า “ จงเตรียมตัว เราจะไปส่ง” เมื่อซาอูลพร้อมแล้ว ทั้งสองก็เดินออกไปด้วยกัน

27ขณะมาถึงสุดเขตเมือง ซามูเอล บอกซาอูลว่า

“ จงให้คนใช้ล่วงหน้าไปก่อน” เมื่อคนใช้ไปแล้ว ซามูเอลก็บอกซาอูลว่า

“ จงรอสักครู่เถิด เพื่อเราจะแจ้งพระดำรัสของพระเจ้าแก่ท่าน”

ซามูเอลเจิมซาอูล

10 แล้วซามูเอลก็เทน้ำมันมะกอก ซโลมศิระชะของซาอูลจบบเขา และกล่าวว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้นำอิสราเอลประชากรของพระองค์มิใช่หรือ 2ในวันนี้เมื่อท่านจากเราไปแล้ว

จะ พบชายสองคนใกล้สุสานของราเชลที่เศลซาร์ฮายแดนเบนยามิน

เขาจะบอกท่านว่าลาที่หายไปนั้นพบแล้ว และบิดาของท่านเลิกห่วงเรื่องลา

แต่กังวลว่าท่านหายไปไหน 3และเมื่อท่านไปถึงต้นไม้ใหญ่แห่งทาโบร์

จะพบชายสามคนซึ่งกำลังจะไปเข้าเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอล

คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน

คนที่สามถือถุงหนังเล้าอู่นกหนึ่ง 4เขาทั้งสามจะตกทาย

ท่านและยื่นขนมปังให้ท่านสองก้อน ท่านจงรับไว้

5หลังจากนั้นท่านจะไปถึงกิเบอาห์ของพระเจ้า⁹

อันเป็นแนวรบของพวกฟีลิสเตีย

เมื่อท่านไปถึงจะพบกลุ่มผู้เผยพระวจนะลงมาจากสถานสูง เล่นพิณ รำมะนา

เป่าขลุ่ยและตีดกระจับปี่ กล่าวคำทำนายมาตลอดทาง

6พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะลงมาสวมทับท่านด้วยฤทธาานุภาพ

ท่านจะร่วมทำนายกับคนเหล่านั้น และท่านจะเปลี่ยนเป็นคนละคน

7เมื่อสำเร็จตามหมายสำคัญต่างๆเหล่านี้แล้ว

---

⁹ 10:5* หรือที่เรียกว่าภูเขาแห่งพระเจ้า

จงทำทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นภาระหน้าที่ของท่านเถิด
เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน 8จงส่งหน้าไปที่กิลกาล คอยเรายูเจ็ดวัน
เพราะเราจะไปถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา เมื่อเราไปถึงที่นั่นแล้ว
เราจะบอกท่านว่าท่านควรทำอะไรบ้าง”

ซาอูลขึ้นเป็นกษัตริย์

9เมื่อซาอูลหนีจากซามูเอลไป พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงจิตใจของซาอูล
และคำทำนายทั้งปวงก็เป็นจริงในวันนั้น 10เมื่อซาอูลกับคนใช้มาถึงกิเบอาห์
ก็พบกลุ่มผู้เผยพระวจนะ

พระวิญญาณของพระเจ้าลงมาเหนือซาอูลท่านก็ร่วมกล่าวทำนาย

11ครั้นคนทั้งปวงที่เคยรู้จักซาอูลมาก่อน เห็นท่าน

กล่าวทำนายร่วมกับบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ ถามกันว่า

“ เกิดอะไรขึ้นกับบุตรชายของคิซ ซาอูลเป็นผู้เผยพระวจนะกับเขาด้วยหรือ”

12ชาวเมืองคนหนึ่งกล่าวว่า “ คนเหล่านี้เป็นลูกศิโร”

นี่เองเป็นที่มาของคำกล่าวที่ว่า “ ซาอูลเป็นผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ”

13เมื่อซาอูลกล่าวคำทำนายเสร็จแล้วก็ขึ้นไปยังสถานสูง

14ลุงของซาอูลถามว่า “ เจ้าหายไปไหนมา” ซาอูลตอบว่า

“ พวกผมไปตามหาลา แต่ไม่พบก็เลยไปหาท่านซามูเอล” 15ลุงกล่าวว่า

“ เล่าให้ฟังซิว่าท่านซามูเอลพูดกับเจ้าว่าอะไร” 16ซาอูลตอบว่า

“ ท่านบอกว่าเวลานั้นพบแล้ว” แต่ซาอูลมิได้บอก

ลุงว่าตนได้รับเจิมให้เป็นกษัตริย์

17ซามูเอลได้เรียกชุมนุมชาวอิสราเอลเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+ที่มิสปาห์

18และกล่าวกับเขาทั้ง หลายว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอล

ตรัสว่า ‘ เราได้นำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์

และกอบกู้เจ้าจากอำนาจแห่งอียิปต์และอาณาจักรทั้งปวงที่ย้ายบีทาเจ้า’

19แต่บัดนี้ ท่านทอดทิ้งพระเจ้าของท่าน

ผู้ช่วยท่านจากภัยพิบัติและความทุกข์ยากทั้งปวง และ ท่านไม่ยอม
ท่านอยากมีกษัตริย์ปกครอง ฉะนั้น
จงแสดงตัวต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่ละตระกูลทีละสกุล”
20เมื่อซามูเอลนำตระกูลทั้งปวงแห่งอิสราเอลเข้ามาใกล้
เลือกได้ตระกูลเบนยามิน
21จากนั้นซามูเอลนำแต่ละครอบครัวในตระกูลเบนยามินมา
วงศ์มหัทธิได้รับเลือก และในที่สุดเลือกได้ซาอูลบุตรของคีช
แต่เมื่อเขามองหาซาอูลก็ไม่พบ 22คนเหล่านั้นจึงทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า
“ เขามาถึงที่นี่แล้วหรือยัง” องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ มาแล้ว
เขาซ่อนตัวอยู่ในกองสัมภาระ ะ ” 23พวกเขาจึงวิ่งไปนำตัวท่านออกมา
ขณะท่านยืนอยู่ในหมู่ชนก็สูงกว่าคนอื่นทั้งหมดหนึ่งช่วงศิระษะ 24ซามูเอล
กล่าวแก่ประชากรทั้งปวงว่า “ นี่คือนบุคคลซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเลือกสรร
ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนอีกแล้วทั่วอิสราเอล ” ประชากรทั้งปวงให้ร้องว่า
“ ขอ กษัตริย์จงทรงพระเจริญ”
25ซามูเอลชี้แจงแก่ประชากรว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของกษัตริย์
ท่านบันทึกลงในม้วนหนังสือเก็บรักษาไว้เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+
แล้วซามูเอลก็ให้คนทั้งหลายกลับบ้าน
26เมื่อซาอูลกลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์มีนักรบที่พระเจ้าทรงพอใจไปกับ
ท่านด้วย 27แต่มีอันธพาลบางคนทีพูดว่า
“ คนอย่างนี้จะมาช่วยอะไรพวกเราได้?”
เขาเหล่านั้นหิมนัประมาทซาอูลและไม่ยอมนำของมาถวาย แต่ซาอูลเฉยเสีย

ซาอูลพิชิตชาวอัมโมน

11 ครั้งนั้นนาหาชชาวอัมโมนยกทัพมาล้อมเมืองยาเบซกิเลอาด
และชาวเมืองยาเบซจึงเจรจาว่า “ พวกเราขอทำสัญญาสงบศึก
และยอมสวามิภักดิ์” 2นาหาชชาวอัมโมนตอบว่า

“ ก็ได้แต่มีข้อแม้ว่าเราจะทะเลงตาข้างขวาของพวกเจ้าทุกคน เป็นการสร้างความอัปยศแก่อิสราเอลทั้งหมด”

3เหล่าผู้อาวุโสของยาเบชกล่าวว่า “ โปรดให้ เวลาเราเจ็ดวัน เราจะส่งผู้สื่อสารไปทั่วแดนอิสราเอล หากไม่มีผู้ใดมาช่วยเรา เราจะยินยอมตามข้อแม้ของท่าน” 4เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์ถิ่นของซาอูล

แจ้งคำวิงวอนแก่ปวงประชากร ทุกคนพากันร้องไห้เสียงดัง

5พอดิซาอูลตอนฝูงวัวกลับมาจากทุ่งนา จึงถามว่า “ มีเรื่องอะไรหรือ ทุกคนถึงได้ร้องไห้กันไปหมด”

เขาทั้งหลายก็แจ้งให้ซาอูลทราบข่าวจากยาเบช

6เมื่อซาอูลได้ยินเช่นนั้นพระวิญญาณแห่งพระเจ้าเสด็จ

ลงมาสวมทับท่านด้วยฤทธานุภาพ และท่านโกรธมาก

7ท่านจับวัวตัวผู้สองตัวมาฟันเป็นท่อนๆ และให้ผู้สื่อสารแบกไปทั่วอิสราเอล ประกาศว่า “ ใครไม่ยอมติดตามซาอูลกับซามูเอล

วัวของเขาจะมีสภาพอย่างนี้”

ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า+มีแก่เหล่าประชากร

เขาทั้งปวงจึงพร้อมใจกันมา 8เมื่อซาอูลตรวจพลที่เบเซกพบว่าชาวอิสราเอลมี

300,000 คน สมทบกับ 30,000 คนจากยูดาห์

9จึงบอกผู้สื่อสารทั้งหลายที่มาให้กลับไปแจ้งแก่ชาวยาเบชกิเลอาดว่า

“ เราจะมาช่วย เ หลือท่านก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้”

เมื่อชาวเมืองยาเบชได้รับข่าวแล้ว ก็ชื่นชมยินดีกันทั่วหน้า

10พวกเขาจึงบอกชาวอัมโมนว่า “ พรุ่งนี้เราจะยอมแพ้แก่ท่าน

ท่านจะทำอะไรกับเราก็ได้ตามที่เห็นดี” 11วันรุ่งขึ้นซาอูลแบ่งกองทัพออกเป็น

3 กอง บุกลงจู่โจมค่ายอัมโมนตั้งแต่เช้ามืด

และฆ่าฟันพวกเขาเสียตลอดเข้า

ชาวอัมโมนที่เหลือก็กระจัดกระจายจนรวมตัวไม่ติดแม้สักคู่เดียว

ซาอูลได้รับการยืนยันเป็นกษัตริย์

12เหล่าประชากรกล่าวต่อซามูเอลว่า “ ใครนะที่พูดว่า ‘ ซาอูลหรือจะมาปกครองเรา’ นำตัวพวกนั้นออกมาที่นี่ให้เราฆ่าเสีย”

13แต่ซาอูลกล่าวว่า “ อย่าประหารใครเลยในวันนี้ เพราะวันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยกอบกู้อิสราเอล”

14ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชากรว่า “ มาเถิด ให้เราทั้งหมดไปที่กิลกาลและยืนยันเรื่องการครองราชย์”

15เขาทั้งหลายจึงไปที่กิลกาล และรับรองการแต่งตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์เมื่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ ณ ที่นั้น เขาทั้งหลายถวายเครื่องสันติบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ ซาอูลและอิสราเอลทั้งปวงมีการเฉลิมฉลองครั้งใหญ่

ซามูเอลอำลา

12 ซามูเอลกล่าวแก่ปวงชนอิสราเอลว่า “ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กระทำตามที่ท่านทั้งหลายขอและตั้งกษัตริย์ขึ้นมากปกครองท่าน 2บัดนี้ท่านมีกษัตริย์เป็นผู้นำ ส่วนข้าพเจ้าเองก็ชราผมหงอกแล้ว

บุตรชายของข้าพเจ้าอยู่ในหมู่พวกท่าน ข้าพเจ้าเป็นผู้นำของท่านมาตั้งแต่หนุ่มจวบจนถึงวันนี้ 3ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นี่แล้วเมื่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ และต่อหน้าผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ โปรดบอกมาเถิดว่า มีวัวหรือลาของใครบ้างที่ข้าพเจ้าได้ยึดไป?

ใครบ้างที่ถูกข้าพเจ้าโกงหรือข่มเหงรังแก? มีไหมที่ข้าพเจ้าได้รับสินบนเพื่อบิดเบือนความยุติธรรม?

หากมีข้าพเจ้าจะสะสางให้เรียบร้อย” 4เขาทั้งหลายตอบว่า “ หามิได้ ท่านไม่เคยโกงหรือข่มเหงรังแกเรา และท่านไม่เคยรับอะไรจากใคร”

5ซามูเอลประกาศว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเป็นพยานและผู้ที่ยืนยันพระองค์ทรงเจิมเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้ามิได้ฉกฉวยสิ่งใดจากพวกท่านเลย” เขาทั้งหลายตอบว่า

“ พระองค์ทรงเป็นพยาน”

6 ซามูเอลกล่าวแก่ประชากรว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+คือผู้ที่แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน

พระองค์ทรงนำเหล่าบรรพบุรุษออกมาจากอียิปต์ 7 บัดนี้

จงยืนสงบอยู่เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ข้าพเจ้าจะรื้อฟื้นความทรงจำของท่านเกี่ยวกับพระราชกิจอันเที่ยงธรรมทั้งปวงที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงกระทำเพื่อท่านกับเหล่าบรรพบุรุษ

8 เมื่อยาโคบเข้าสู่อียิปต์พวกเขาได้ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+

พระองค์ก็ส่งโมเสสกับอาโรนให้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์มาสู่แผ่นดินนี้

9 แต่เหล่าบรรพบุรุษกลับลืมองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์จึงทรงขายพวกท่านไว้ในมือสิเสราแม่ทัพของประมุขแห่งฮาโไซร์

และในมือชาวฟีลิสเตียและประมุขแห่งโมอับให้ทำศึกกับพวกเขา

10 เหล่าบรรพบุรุษร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

‘ ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปแล้ว

ได้ละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ไปนมัสการพระบาอัลและอัสทาโรท

แต่บัดนี้ขอทรงกอบกู้เราจากเงื้อมมือศัตรู

และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์’

11 องค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงส่งเยรูบาอัล¹⁰ บาราค เยฟธาห์ และซามูเอล

มาช่วยท่านจากเงื้อมมือของศัตรูรอบด้าน ท่านจึงมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย

12 แต่เมื่อท่านเห็นนาหาชประมุขแห่งอัมโมนยกมาโจมตี

ท่านก็กล่าวกับข้าพเจ้าว่า ‘ เราต้องการกษัตริย์ปกครอง’

---

¹⁰ 12:11* หรือ กิเดโอน

ทั้งๆที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านทรงเป็นกษัตริย์ของท่าน 13ดูเถิด
นี่คือกษัตริย์ที่ท่านเลือก ผู้ที่ท่านร้องขอ
ดูเถิดองค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ทรงตั้งกษัตริย์ปกครองท่านแล้ว
14หากท่านยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า+ปรนนิบัติและเชื่อฟังพระองค์
มิได้ฝ่าฝืนพระบัญชาของพระองค์
ทั้งท่านและกษัตริย์ผู้ปกครองท่านติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านก็
ดีแล้ว! 15แต่หากท่านไม่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า+ฝ่าฝืนพระบัญชา
พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงจัดการกับท่านเช่นดังที่เกิดแก่เหล่าบรรพบุรุษ
16บัดนี้จงสงบนิ่งและคอยดูการยิ่งใหญ่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงกระทำต่อ
หน้าต่อตาท่าน 17ขณะนี้ เป็นช่วงเก็บเกี่ยวข้าวสาลีมิใช่หรือ?
ข้าพเจ้าจะทูลขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ให้ทรงส่งฟ้าผ่าและฝนมา
แล้วท่านจะได้ประจักษ์ว่า
ท่านกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเพียงใดในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่ทูลขอ
กษัตริย์เช่นนี้”
18ซามูเอลจึงร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+และในวันนั้นพระองค์ทรงส่งฟ้าผ่าแ
ละฝนมา เหล่าประชากรจึงเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า+และซามูเอลยิ่งนัก
19เหล่าประชากรกล่าวกับซามูเอลว่า
“ โปรดอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านเพื่อเหล่าผู้ทาสด้วย
เพื่อเราจะไม่ตาย เพราะนอกจากบาปอื่นทั้งปวงของเรา
เรายังเพิ่มบาปชั่วที่ทูลขอกษัตริย์”
20ซามูเอลกล่าวว่า “ อยากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำผิดแล้วก็จริง
แต่จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า+อย่างสุดหัวใจ อย่าหันเหไปจากพระองค์
21อย่าหันไปติดตามรูปเคารพอันไร้แก่นสารซึ่งไม่มีอะไรดี
ช่วยอะไรท่านไม่ได้เลย เพราะพระเหล่านั้นไร้ประโยชน์
22เพื่อเห็นแก่พระนามอันยิ่งใหญ่
องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะไม่ทรงทอดทิ้งเหล่าประชากร

พระองค์พอพระทัยที่จะทำให้ท่านเป็นของพระองค์ 23ส่วนข้าพเจ้าเอง
ขอให้การนั้นไกลพ้นข้าพเจ้าเถิด
ที่จะกระทำบาปต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า + โดยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่าน
ข้าพเจ้าจะยังคงสั่งสอนแนวทางอันดีงามและถูกต้องแก่ท่าน
24จงใส่ใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า+และปรนนิบัติพระองค์อย่างจงรักภักดีสุด
หัวใจ จงพินิจการยิ่งใหญ่ทั้งปวงที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อท่าน
25แต่หากท่านยังคงทำบาปต่อไป ทั้งท่านและกษัตริย์ของท่านจะถูกทำลาย”

สงครามกับฟิลิสเตีย

13 ซาอูลมีอายุได้สามสิบ¹¹ปีเมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์

พระองค์ทรงครองอิสราเอลอยู่สี่สิบ*สองปี 2ในปีที่ 2 แห่งรัชกาล

พระองค์ทรงเลือก 3,000 คนจากอิสราเอล 2,000

คนอยู่กับพระองค์ที่มิคาซและในแดนเทือกเขาแห่งเบธเอล ส่วนอีก 1,000 คน

อยู่กับโยนาธานโอรสที่กิเบอาห์ในเขตเบนยามิน

คนอื่นนอกจากนั้นให้กลับบ้านไป

3โยนาธานบุกโจมตีแนวรบของฟิลิสเตียที่เกบา ชาวฟิลิสเตียได้ข่าวเรื่องนี้

แล้วซาอูลจึงสั่งให้เปาแตรทั่วแดน ประกาศว่า “ ชาวฮีบรูจงฟัง”

4อิสราเอลทั้งปวงได้ข่าวว่า” ซาอูลโจมตีแนวรบของฟิลิสเตีย

บัดนี้ชาวฟิลิสเตียยอมเกลียดชังชาวอิสราเอลยิ่งนัก”

ฉะนั้นเหล่าประชากรจึงรวมตัวกันมาสมทบกับซาอูลที่กิลกาล

5ชาวฟิลิสเตียรวมตัวกันมาสู้กับอิสราเอล มีรถรบ 3,000¹² คัน พ ล ร ถ ร บ

6,000 คน และมีทหารคลาคล่าดัจเม็ดทรายที่ชายทะเล

ยกมาตั้งค่ายอยู่ที่มิคาซทางตะวันออกของเบธอาเวน

---

¹¹ 13:1 * ต้นฉบับภาษาฮีบรูไม่มี “ สามสิบ” แล ะ “ สี่สิบ”

¹² 13:5 * บางต้นฉบับ 30,000 คัน

6เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าสถานการณ์คับขันและกองทัพของตนถูกรุกหนักก็ซ่อนตัวตามถ้ำ สมทุมพุ่มไม้ ตามซอกหิน แม้แต่ในหลุมและในบ่อ
7บ้างก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนหนีไปยังแดนของกาดและกิเลอาด
ฝ่ายซาอูลประทับอยู่ที่กิลกาล กองทหารที่อยู่ด้วยก็พากันขวัญหนีดีฝ่อ

ซามูเอลตำหนิซาอูล

8ซาอูลรออยู่เจ็ดวันตามที่ซามูเอลกำหนดไว้
แต่เมื่อซามูเอลยังไม่มาที่กิลกาลและคนของซาอูลเริ่มแตกทัพ 9ซาอูลจึงสั่งว่า
“ จงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชามา” แล้วซาอูลถวายเครื่องเผาบูชา
10ทันทีที่ถวายเสร็จซามูเอลก็มาถึง ซาอูลจึงออกไปต้อนรับ
11ซามูเอลกล่าวว่า “ ท่านทำอะไรลงไป”

ซาอูลตอบว่า “ ข้าพเจ้าเห็นไพร่พลกระจัด กระจายไป
และท่านไม่ได้มาตามเวลาที่กำหนดไว้

ฝ่ายชาวฟิลิสเตียก็มาชุมนุมกันอยู่ที่มิคมาซ 12ข้าพเจ้าคิดว่า
ชาวฟิลิสเตียจะลงมาถล่มเราที่กิลกาล
แล้วเราเองก็ยังไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเลย ฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงจำใจต้องถวายเครื่องเผาบูชา”

13ซามูเอลตำหนิว่า “ ท่านทำตัวโง่เขลา
ท่านมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านหากท่าน
ปฏิบัติตามพระองค์คงจะสถาปนาอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลตลอด
ไป 14แต่บัดนี้อาณาจักรของท่านจะไม่ยืนยง
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ทรงเลือกคนที่ทำตามน้ำพระทัยพระองค์
และทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้นำประชากรของพระองค์เนื่องจากท่านมิได้ปฏิบัติ
ตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+”

15ซามูเอลจึงไปจากกิลกาลสู่กิเบอาห์ในเขตเบนยามิน
เมื่อซาอูลนับจำนวนพลที่ยังอยู่พบว่าเหลือเพียง 600 คน

อิสราเอลไม่มีอาวุธ

16 ชาอูลกับโยนาธานโอรส และทหารที่อยู่ด้วย

พักอยู่ที่เกบา¹³ ในเขตเบนยามิน ส่วนชาวฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ

17 มีกองปล้นสะดม 3 กองจากค่ายฟีลิสเตีย

กองหนึ่งไปยังโอฟราห์ในแดนซูอาล 18 อีกกองหนึ่งไปยังเบธโฮโรน

ส่วนกองที่สามเคลื่อนไปยังชายแดนเหนือหุบเขาเศโบยิมตรงข้ามถิ่นกันดาร

19 ครั้งนั้นทั่วแดนอิสราเอลไม่มีช่างตีเหล็กเลย

เพราะชาวฟีลิสเตียกริ่งเกรงว่า” ชาวฮีบรูจะตีดาบหรือหอกใช้”

20 ฉะนั้นเมื่อชาว อิสราเอลจะล้บผล คราด ขวานหรือเคียว

จะต้องไปหาชาวฟีลิสเตีย 21 อัตรา ค่าจ้างคือ

เงินหนัก 2/3 เ ช เ ค ล ¹⁴ เป็นค่าล้บผล และจอบ

เงินหนัก 1/3 เ ช เ ค ล ¹⁵ เป็นค่าล้บคราด ขวาน และประทัก

22 ฉะนั้นในวันสงครามนั้น ทหารที่อยู่กับชาอูลและโยนาธาน

ไม่มีสักคนเดียวที่มีดาบหรือหอก เว้นแต่ชาอูลและโยนาธานเท่านั้นที่มี

วีรกรรมของโยนาธาน

23 ขณะเดียวกันนั้นแนวเขาที่มิคมาซมีกองทหารของฟีลิสเตียรักษาการณ์อยู่

14 วันหนึ่งโยนาธานโอรสชาอูลตรัสกับมหาดเล็กหนุ่มผู้เชิญอาวุธว่า

“ ให้เราข้ามไปยังค่ายของฟีลิสเตียข้างโน้นกันเถิด”

แต่โยนาธานมิได้ทูลพระบิดา 2 ชาอูลตั้งค่าย อยู่ที่ริมเขตกิเบอาห์

---

¹³ 13:16* หรือ กิเบอาห์

¹⁴ 13:19* ป ร ะ ม า ณ 8 กรัม

¹⁵ 13:19** ป ร ะ ม า ณ 4 กรัม

ได้ต้นทับทิมที่มีโกรนพร้อมด้วยทหาร 600 คน

3 ในจำนวนนี้มีอาหิยาห์ผู้สวมเอโฟด เขาเป็นบุตรของอาหิหุบ

พี่ชายของอิกาโบด อาหิหุบเป็นบุตรของฟีเนหัส บุตรเอลี ปุโรหิตของพระเจ้า

ณ ชิโลห์ ไม่มีผู้ใดทราบว่ายोजनाธานไปแล้ว 4 เพื่อไปสู่ค่ายฟิลิสเตีย

โยนาธานต้องข้ามช่องเขาซึ่งอยู่ระหว่างโชดหินโบเชสและเสนห์

5 โชดหินทางด้านเหนืออยู่ตรงหน้ามิคมาซ ส่วนทางใต้อยู่ตรงหน้าเกบา

6 โยนาธานกล่าวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า+เจ้าอาจจะทรงกระทำการเพื่อเรา

ไม่มีสิ่งใดขัดขวางมิให้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง ช่วยไม่ว่าโดยใช่คนมากหรือ

น้อย” 7 ผู้เชิญอาวูทูลว่า “ ขอจงทำตามที่ท่านดำริชอบเถิด

ข้าพเจ้าสุดแท้แต่ใจท่าน”

8 โย น า ธานกล่าวว่า “ ถ้าเช่นนั้นมาเถิด

เราจะข้ามไปหาพวกนั้นให้เขาเห็นเรา 9 ถ้าเขาพูดว่า ‘ หยุดอยู่ตรงนั้น

เดี๋ยวเราจะไปหาพวกเจ้า’ เราก็จะหยุดอยู่ไม่บุกเข้าไป 10 แต่ถ้าเขาว่า

‘ ขึ้นมาซิ’ เราก็จะสู้เลย

เพราะจะเป็นเครื่องแสดงให้เรารู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง มอบพวกเขาไว้ในมื

อเราแล้ว” 11 เมื่อชาวฟิลิสเตียเห็นคนทั้งสองมาก็ตะโกนว่า “ ดูแน่ะ!

พวกฮีบรูคลานออกมาจากรูที่ซ่อนตัวแล้ว”

12 พวกเขาก็ตะโกนบอกโยนาธานและผู้ติดตามว่า “ ขึ้นมาซิ

จะสอนบทเรียนให้” โยนาธานร้องบอกผู้เชิญอาวูทว่า

“ ปีนตามหลังเรามาเลย

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง มอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว”

13 โยนาธานปีนขึ้นไป ผู้เชิญอาวูทปีนตามหลัง

ชาวฟิลิสเตียล้มตายต่อหน้าโยนาธาน

และผู้เชิญอาวูทของโยนาธานฆ่าฟันตามหลังมา 14 จากการบุกโจมตีครั้งแรก

โ ย น า ธานกับผู้เชิญอาวูทฆ่าตายไป 20 คนในเนื้อที่ราวหนึ่งไร่

ฟิลิสเตียพ่ายหนี

15ความปั่นป่วนหวั่นผวาแผ่ไปทั่วกองทัพ

ทั้งพวกที่อยู่ในค่ายและที่ทุ่งทั้งพวกที่อยู่หน้าด่านและกองปล้นสะดม

และเกิดแผ่นดินไหว เป็นความหวั่นผวาที่พระเจ้าส่งมา¹⁶

16กองรักษาการณ์ของซาอูลที่กิเบอาห์

ในเขตเบนยา มินเห็นกองทัพแตกกระเจิดกระเจิง

17ซาอูลจึงตรัสกับทหารที่อยู่ด้วยว่า “ ตรวจดูซิว่ามีใครบ้างไม่อยู่ในที่นี่”

และเมื่อตรวจดูพบว่าโยนาธานกับผู้เชิญอาวุธหายไป

18ซาอูลตรัสกับอาหิยาห์ว่า “ จงนำ หีบพันธสัญญาของพระเจ้ามาที่นี่”

(ครั้งนั้นประชากรอิสราเอลมีหีบพันธสัญญาอยู่ด้วย)

19ขณะที่ซาอูลกำลังตรัสกับปุโรหิต

ความซลมนวนวายในค่ายพักฟิลิสเตียยิ่งดังอีกทีก ขึ้นทุกทีๆ

ซาอูลจึงตรัสกับปุโรหิตว่า “ ย้งมือไว้ก่อน”

20แล้วซาอูลกับคนทั้งหมดก็รวมตัวกันเข้าสู้รบพบว่าชาวฟิลิสเตียกำลังซลมน

นวยายฆ่าฟันกันเอง

21คนฮีบรูซึ่งก่อนหน้านี้อยู่กับพวกฟิลิสเตียและออกมาที่ค่ายด้วยกันก็กลับเข้า

มาสมทบกับฝ่ายซาอูลและโยนาธาน

22เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงที่หลบซ่อนอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิมได้ข่าว

ว่าพวกฟิลิสเตียล่าถอย ก็มาร่วมรุกไล่เข้าศึกด้วย

23เป็นอันว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยกู้อิสราเอล ในวันนั้น

และสงครามขยายเลยเมืองเบธอาเวนไป

โยนาธานกินน้ำผึ้ง

---

¹⁶ 14:15* หรือ เป็นความหวั่นผวาครั้งใหญ่

24ในวันนั้นพลอิสราเอลต้องทุกข์ทรมานมากเพราะซาอูลได้ให้ประชาชนสาบานไว้ว่า “ ขอแข่งคนที่บึงอาจกินอะไรก่อนพลบค่ำวันนี้ จนกว่าเราได้แก้แค้นศัตรูเสียก่อน” ฉะนั้นจึงไม่มีทหารคนใดกินอาหาร

25กองทัพทั้งหมดเข้าไปในป่า เห็นรวงผึ้งอยู่ทั่วไป

26เมื่อพวกเขาเห็นน้ำผึ้งเยิ้ม ก็ไม่มีใครกล้าเอามือหยิบกินเพราะกลัวคำสาบาน

27แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำสั่งของพระบิดาที่ให้ประชาชนสาบาน จึงเอาไม้แห่รวงผึ้งดู

และเมื่อได้ลิ้มรสน้ำผึ้งแล้วก็รู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นมา ก

28ทหารคนหนึ่งจึงทูลโยนาธานว่า

“ พระบิดาของท่านทรงให้ทหารสาบานไว้ว่า ‘ ขอแข่งคนที่กินอะไรก่อนพลบค่ำวันนี้’ ผู้คนจึงอ่อนระโหยโรยแรงกันหมด” 29โยนาธานกล่าวว่า

“ ท่านพ่อของเราสร้างความยุ่งยากให้ประชาชน ดูเถิด เรากระปรีกระเปร่าแค่นี้ เมื่อได้ชิมน้ำผึ้งเพียงนิดหน่อย

30จะดีสักเท่าใดหากคนเหล่านี้ได้รับประทานเสบียงที่ยึดมาจากศัตรูจะไม่ฆ่าฟันชาวฟีลิสเตียได้มากยิ่งกว่านี้หรือ”

31ในวันนั้นหลังจากที่ชาวอิสราเอลรุกรไล่สังหารชาวฟีลิสเตียตั้งแต่มีคมาซไปจนถึงอัยยาโลน พวกเขา ก็อ่อนระโหยหมดแรง 32จึงกรูเข้าไปหาของเซลย ฆ่าแกะ วัว ลูกวัว และกินเนื้อทั้งดิบๆมีเลือดติดอยู่ 33มีผู้ทูลซาอูลว่า “ ดูเถิด คนทั้งหลายทำผิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+โดยกินเนื้อซึ่งยังมีเลือดติดอยู่”

ซาอูลตรัสว่า “ พวกเจ้าผิดคำสาบานแล้ว จงกลิ้งหินก้อนใหญ่มาวางตรงนี้ทันที” 34แล้วตรัสต่อไปว่า

“ จงไปบอกทหารกองต่างๆให้เอาวัว แกะมาฆ่าที่นี่ อย่างกระทำผิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+โดยกินเนื้อที่มีเลือดติดอยู่เลย”

เขาทั้งหลายก็นำวัวของตนมาฆ่า ณ ที่นั้นในคืนนั้น

35 ซาอูลจึงก่อแท่นบูชาขึ้นถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+เป็นครั้งแรกที่ซาอูลทำเช่นนี้

36 ซาอูลตรัสว่า “ ให้เราตามล่าชาวฟีลิสเตียตลอดคืน ฆ่าฟันให้หมดทุกคน” ทหารทั้งหลายกราบทูลว่า “ โปรดกระทำตามที่ทรงเห็นชอบ” แต่ปุโรหิตทักท้วงว่า “ ให้เราทูลถามพระเจ้าก่อนเถิด”

37 ฉะนั้นซาอูลจึงทูลถามพระเจ้าว่า

“ ข้าพระองค์ทั้งหลายควรไล่ตามชาวฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของอิสราเอลหรือไม่”

แต่พระเจ้ามิได้ตรัสตอบประการใดในวันนั้น

38 ซาอูลจึงตรัสกับบรรดาผู้นำของกองทัพว่า “ มาที่นี่เถิด เราต้องหาให้ได้ว่าวันนี้มีใครทำอะไรผิดบาปบ้าง

39 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงกอบกู้อิสราเอลทรงพระชนม์อยู่นั่นเอง แม้ผู้กระทำผิดจะเป็นโยนาธานลูกของเราเอง เขาก็จะต้องตาย”

แต่ไม่มีผู้ใดยอมกราบทูลอะไร

40 ซาอูลจึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า “ โยนาธานกับเราจะยืนอยู่ตรงนี้ ส่วนพวกท่านยืนอยู่ตรงนั้น”

เขาทั้งหลายทูลว่า” ขอทรงทำตามที่ทรงเห็นดีที่สุด”

41 แล้วซาอูลจึงทูลอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า “ ขอโปรดประทานคำตอบที่ถูกต้อง” ¹⁷

ผลการทดสอบปรากฏว่าโยนาธานและซาอูลเป็นผู้ผิด ส่วนประชากรพ้นผิด

42 ซาอูลจึงตรัสว่า “ บัดนี้จึงทดสอบระหว่างเรากับโยนาธาน”

สลากตกแก่ โย น า ธ า น

---

¹⁷ 14:41*หรือ “ เหตุไฉนวันนี้พระองค์ไม่ตรัสตอบผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าผู้ผิดเป็นข้าพระองค์หรือโยนาธานบุตรของข้าพระองค์ ขอให้เป็นอูริม แต่ถ้าความผิดนั้นเป็นของชนอิสราเอลขอให้เป็นทูมิมีเกิด”

43ซาอูลตรัสถามโยนาธานว่า “ บอ กมาซิว่า เจ้าทำอะไรลงไป”
โยนาธานทูลว่า “ ลูกชิมน้ำผึ้งนิดเดียว แค่นี้ตายไม่เท่านั้น
และบัดนี้ลูกจะต้องตายหรือ”

44ซาอูลตรัสว่า “ ขอพระเจ้าทรงจัดการกับเราอย่างสาหัส
หากโยนาธานไม่ถูกลงโทษถึงตาย” 45แต่ทหารทั้งหลายทูลทักท้วงว่า
“ โยนาธานผู้ได้ทำการกอบกู้ครั้งใหญ่ในอิสราเอลนี้ควรจะตายหรือ
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
แม้แต่ผมสักเส้นบนศีรษะของท่านก็จะไม่ตกถึงพื้น
เพราะท่านกระทำการรบในวันนี้โดยพระเจ้าทรงช่วย”

เป็นอันว่าเหล่าประชากรได้ช่วยชีวิตโยนาธานไว้

46จากนั้นซาอูลจึงถอยทัพเลิกติดตามชาวฟิลิสเตีย
พวกเขาก็กลับคืนสู่บ้านเรือนของตน

47หลังจากที่ซาอูลได้อำนาจปกครองอิสราเอลมั่นคงเป็นปีกแผ่นดีแล้ว
ก็สู้รบกับศัตรูรอบด้าน ได้แก่โมอับ อัมโมน เอโดม
ประมุขทั้งหลายแห่งโคบาคห์ และชาวฟิลิสเตีย ไม่ว่าจะทรงหันไปทางไหน
ก็ทรงประสบชัยชนะ 48พระองค์ทรงรบอย่างกล้าหาญ พิชิตชาวอามาเลข
และทรงกอบกู้อิสราเอลพ้นมือพวกที่มาปล้นสะดม

ราชวงศ์ของซาอูล

49โอรสของซาอูลได้แก่ โยนาธาน อิชีวี และมัลคีชูวา ธิดาองค์พี่คือเมอร์บ
องค์น้องคือมีคาล 50มเหสีของซาอูลคืออะหิโนอัมธิดาของอาหิมาอัสม
ขุนพลแม่ทัพของซาอูล คืออับเนอร์บุตรของเนอร์ซึ่งเป็นลุงของซาอูล
51เนอร์บิดาของอับเนอร์และศิษย์บิดาของซาอูล เป็นบุตรของอาบีเอล
52ชาวอิสราเอลต้องสู้รบขับเคี่ยวกับชาวฟิลิสเตียตลอดรัชกาลของซาอูล
และทุกครั้งที่ซาอูลทอดพระเนตรเห็นชายฉกรรจ์หรือผู้กล้าหาญ
ก็จะเกณฑ์ให้มาทำงาน

สงครามกับชาวอามาเลข

15 ซามูเอลกล่าวกับซาอูลว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลป
ระชากรของพระองค์ ฉะนั้นบัดนี้จงฟังพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+
2องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธิ์ตรัสว่า

‘ เราจะลงโทษชาวอามาเลขที่ดักเล่นงานเมื่อครั้งอิสราเอลออกมาจากอียิปต์
3บัดนี้จงออกไปโจมตีชาวอามาเลข ทำลายล้างทุกสิ่งที่เขาทำให้หมดสิ้น
ไม่ว่าผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก ทารก วัว แกะ อูฐและลา อย่าไว้ชีวิตเลย’ ”

4ซาอูลจึงระดมพลและตรวจพลที่เทลาอิม มีกำลังทหาร 200,000
คนสมทบกับกำลังพล 10,000 คนจากยูดาห์

5ซาอูลทรงยกทัพไปยังเมืองของอามาเลขและชุมนุมอยู่ในหุบ เ ข า

6พระองค์ตรัสกับชาวเคไนต์ว่า “ จ ง ออกไปจากหมู่บ้านชาวอามาเลข
จะได้ไม่ถูกทำลายล้างไปพร้อมกับพวกเขา

ทั้งนี้เนื่องจากท่านได้กรุณาต่อชาวอิสราเอลเมื่อครั้งออกมาจากอียิปต์”

ดังนั้นคนเคไนต์จึงเก็บข้าวของออกเดินทางจากชาวอามาเลขไป

7จากนั้นซาอูลก็โจมตีชาวอามาเลขตั้งแต่ ฮาวิลัท

ตลอดทางถึงซูร์ฟากตะวันออกของอียิปต์8ทรงจับกุมอาக்க

ประมุขของชาวอามาเลข ส่วนคนอื่นๆถูกฆ่าด้วยคมดาบทั้งหมด

9แต่ซาอูลกับทหารได้ไว้ชีวิตอาக்க และยึดเอา แกะ วัว

และลูกแกะลูกวัวที่อ้วนท้วนที่สุดเอาไว้ สิ่งที่ถูกใจจะเก็บเอาไว้

ทำลายแต่สิ่งที่ไม่มีความหรือคุณภาพแล้ว

ซาอูลถูกถอดจากการเป็นกษัตริย์

10จึงมีพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงซามูเอล ว่า

11” เราเสียใจที่ได้แต่งตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาละทิ้งเรา

ไม่ทำตามคำสั่งของเรา” ซามูเอลทุกข์ใจมาก

และคร่ำครวญต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตลอดคืน

12 เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นท่านออกไปหาซาอูล แต่มีผู้เรียนว่า” ซาอูลได้เสด็จไปที่คารเมลเพื่อสร้างอนุสาวรีย์ให้ตัวเอง แล ะ จากนั้นก็เสด็จไปที่กิลกาล”

13 เมื่อซามูเอลมาถึง ซาอูลตรัสว่า “ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอวยพรท่าน ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+เรียบร้อยแล้ว”

14 ซามูเอลถามว่า

“ ถ้าอย่างนั้นเสียงร้องของแกะของวัวที่เราได้ยินนี้มันอะไรกัน”

15 ซาอูลตอบว่า

“ พวกทหารได้เก็บแกะและวัวที่อ้วนพีที่สุดไว้เพื่อจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่าน และพวกเราได้ทำลายสิ่งอื่นๆทั้งหมด”

16 ซามูเอลจึงกล่าวกับซาอูล ว่า “ หยุดเถอะ!

จงฟังพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่มีมาถึงเราเมื่อคืนนี้” ซาอูลตรัสว่า “ จงบอกเถิด”

17 ซามูเอลกล่าวว่า “ แม้ท่านเคยคิดว่าตัวเองต่ำต้อยมาก

แต่ท่านก็ได้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอลมิใช่หรือ

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงแต่งตั้งท่านเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล

18 และทรงมอบหมายให้ท่านออกไปสู้รบ

ทำลายล้างชาวอามาเลขผู้ชั่วร้ายให้หมดสิ้น

19 เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า+? ไฉนท่านจึงยึดของเซลย

และกระทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่ว” 20 ซาอูลตรัสว่า

“ แต่ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า+และกระทำตามที่พระองค์ทรงมอบหมาย ข้าพเจ้าได้นำตัวประมุขอากักมา แต่ฆ่าชนอามาเลขหมดทุกคน

21 พวกทหารยึดแกะวัวที่ดีที่สุด

เก็บไว้เพื่อถวายบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านที่กิลกาล”

22 ซามูเอลได้ตอบว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+พอพระทัยในเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา
ยิ่งกว่าการเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือ
การเชื่อฟังนั้นดียิ่งกว่าเครื่องบูชา การสดับฟังก็ดีกว่าการถวายไขมันของแกะผู้
23 เพราะการละเมิดฝ่าฝืนก็เป็นเช่นดั่งบาปแห่งไสยศาสตร์
และความหยิ่งทะนงก็เป็นเช่นดั่งบาปแห่งการกราบไหว้รูปเคารพ
เนื่องจากท่านได้ละเลยพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า+
พระองค์จึงทรงถอดถอนท่านจากการเป็นกษัตริย์”

24 ซาอูลจึงตรัสกับซามูเอลว่า “ ข้าพเจ้าผิดไปแล้ว
ข้าพเจ้าจะเมิดพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+และคำสั่งของท่าน
ข้าพเจ้ากลัวประชาชนจึงยอมทำตามคำของพวกเขา

25 โปรดอกภัยความผิดบาปของข้าพเจ้าเกิด และขอกลับไปพร้อมข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะ ได้นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า+” 26 แต่ซามูเอลตอบว่า

“ เราจะไม่กลับไปกับท่าน
ท่านได้ทอดทิ้งพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์ทรงถอดท่านจากตำแหน่ง
กษัตริย์แห่งอิสราเอลแล้ว”

27 ขณะที่ซามูเอลจะกลับออกไป ซาอูลก็ดึงชายเสื้อของท่านไว้ ทำให้เสื้อขาด

28 ซามูเอลกล่าวว่า

“ ในวันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงฉีกแผ่นดินอิสราเอลจากท่าน
และประทานแก่ผู้อื่นซึ่งดีกว่าท่าน

29 พระองค์ผู้ทรงเป็นเกียรติสิริแห่งอิสราเอลมิได้ตรัสสมสาหรือเปลี่ยนพระทัย
เพราะพระองค์มิใช่มนุษย์ที่จะเปลี่ยนใจ” 30 ซาอูลตรัสว่า

“ ข้าพเจ้าผิดไป แล้วแต่ขอได้โปรดไว้หน้าข้าพเจ้าต่อหน้า
บรรดาผู้อาวุโสแห่งประชากรและต่อหน้าอิสราเอล กลับไปกับข้าพเจ้าเกิด
เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่าน”

31 ซามูเอลจึงยอมกลับไปด้วย และซาอูลก็นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า+

32แล้วซามูเอลสั่งว่า “ นำตัวอากั๊กประมุขของอามาเลขมาหาเราซิ”
อากั๊กก็ยิ้มย่องฟ้องใส่ออกมานึกในใจว่า ‘ เคราะห์ห้ามยามร้ายผ่านไปแล้ว
เราคงรอดแน่ๆ’ ¹⁸

33แต่ซามูเอลกล่าวว่า

“ ดาบของท่านทำให้มารดาหลายคนสูญเสียบุตรไปฉันใดมารดา
ของท่านจะสูญเสียบุตรฉันนั้น”

แล้วซามูเอลก็ประหารชีวิตอากั๊กต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ ณ
กิลกาล

34จากนั้นซามูเอลจึงกลับไปยังรามาห์

ส่วนซาอูลก็เสด็จกลับไปกิเบอาห์ที่ฟ้านักของตน

35ตั้งแต่นั้นมาซามูเอลไม่เคยพบกับซาอูลอีกเลยจนกระทั่งสิ้นชีวิต

ท่านทุกซ์โคกเนื่องด้วยซาอูลอยู่เสมอและองค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็เสียดพระทัยที่ได้
ทรงตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

ซามูเอลเจิมดาวิด

16 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับซามูเอลว่า

“ เจ้าจะคร่ำครวญเรื่องซาอูลไปนานสักเท่าใด ที่เรา
ถอดเขาจากตำแหน่งกษัตริย์อิสราเอล บัดนี้ จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์และไป
เราจะส่งเจ้าไปพบเจสซีแห่งเบธเลเฮม

เราได้เลือกบุตรชายคนหนึ่งของเขาให้เป็นกษัตริย์” 2แต่ซามูเอลกราบทูลว่า

“ ข้าพระองค์จะไปได้อย่างไร หากซาอูลรู้เข้าจะฆ่าข้าพระองค์เสีย”

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ จงเอาวัวตัวเมียไปด้วยตัวหนึ่ง

และพูดว่าเจ้าไปที่นั่นเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

---

¹⁸ 15:32* หรือ ตัวสั้นเทาออกมา นึกในใจว่า

"ความตายอันขมขื่นคงจะมาถึงอย่างแน่นอน"

3 จงเชิญเจสซีไปร่วมการถวายเครื่องบูชา

แล้วเราจะบอกให้เจ้ารู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง จงเจิมคนที่เราบ่งชี้แก่เจ้า”

4 ซามูเอลก็ปฏิบัติตามพระดำรัสสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

เมื่อท่านมาถึงเบธเลเฮม

บรรดาผู้อาวุโสแห่งเมืองนั้นหวาดกลัวตัวสั่นมาถามท่านว่า

“ ท่านมาโดยสันติหรือ” 5 ซามูเอลตอบว่า “ ถูกแล้ว เรามาด้วยสันติ

มาเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

จงชำระตัวแล้วร่วมถวายเครื่องบูชาด้วยกันเถิด”

แล้วท่านประกอบพิธีชำระให้แก่เจสซีกับบุตรของเขาและเชื้อเชิญคนเหล่านั้นมาร่วมด้วย

6 เมื่อพวกเขามาถึง ซามูเอลมองดูเอลีอัป คิดในใจว่า

“ ชายที่ยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+คนนี้แน่ที่พระองค์ทรงเจิมไว้” 7 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับซามูเอลว่า

“ อย่าตัดสินจากรูปร่างหน้าตาหรือส่วนสูง เพราะเราไม่ได้เลือกคนนี้

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ไม่ได้มองอย่างที่มนุษย์มอง มนุษย์มองรูปลักษณ์ภายนอก ส่วนองค์พระผู้เป็นเจ้า+มองดูจิตใจ”

8 จากนั้นเจสซีจึงสั่งให้อาบีนาดับมาอยู่ต่อหน้าซามูเอล แต่ซามูเอลกล่าวว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+มิได้เลือกคนนี้” 9 เจสซีจึงเรียกตัวซั้มมา

แต่ซามูเอลกล่าวว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็ไม่ได้เลือกคนนี้”

10 เจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคน มาอยู่ต่อหน้าซามูเอล แต่ซามูเอลกล่าวว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+มิได้เลือกคนเหล่านี้ “

11 ซามูเอลถามเจสซีว่า “ ท่านมีลูกชายทั้งหมดเท่านี้หรือ” เจสซีตอบว่า

“ ยังมีลูกสุดท้องอีกคนหนึ่ง แต่เขาเลี้ยงแกะอยู่” ซามูเอลกล่าวว่า

“ จงไปตามเขามา เราจะไม่นั่งลงจนกว่าเขาจะมา”

12 ฉะนั้นเจสซีจึงให้คนไปตามเขามา

เขาเป็นเด็กหนุ่มผิวพรรณดีและบุคลิกหน้าตาดี องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า

“ คนนี้แหละ จงลุกขึ้นเจิมเขาเถิด”

13 ซามูเอลจึงหยิบเขาสัตว์บรรจุน้ำมันเจิมดาวิดต่อหน้าฟีๆ

และ ะ พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+เสด็จลงมาสวมทับดาวิดด้วยฤทธิ์
านภาพตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา แล้วซามูเอลก็กลับไปที่รามัท

ดาวิดรับใช้ซาอูล

14 พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ละจากซาอูลและวิญญาณชั่ว*จาก
องค์พระผู้เป็นเจ้า+มารังควานซาอูล 15 มหาเดเล็กของซาอูลทูลว่า

“ วิญญาณชั่ว¹⁹จากพระเจ้ามารังควานฝ่าพระบาท

16 ขอส่งผู้ทาสให้หานักพิณมาบรรเลงถวาย เมื่อวิญญาณชั่ว*จากพระเจ้า
มารังควานฝ่าพระบาท เสียงพิณจะทำให้ทรงรู้สึกดีขึ้น” 17 ซาอูลตรัสว่า

“ จงหานักเล่นพิณมาให้เราเถิด” 18 คนหนึ่งในพวกนั้นทูลว่า

“ บุตรชายคนหนึ่งของเจสซีแห่งเบธเลเฮมเล่นพิณเก่ง เขาเป็นนักรบกล้าหาญ
พูดจาคมคาย บุคลิกหน้าตาดีและองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับเขา”

19 ซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปพบเจสซีและสั่งว่า

“ ขอให้ส่งตัวดาวิดหนุ่มเลี้ยงแกะมา”

20 เจสซีส่งดาวิดมาพร้อมกับแพะหนุ่มและลา 1

ตัวบรรทุกอาหารและเหล้าองุ่นหนึ่งถุงหนึ่งมาให้ซาอูล

21 ดาวิดก็เข้าเฝ้าและรับราชการกับซาอูล ซาอูลโปรดปรานดาวิดมาก

ตั้งดาวิดเป็นมหาเดเล็กผู้เชิญอาวุธ 22 ซาอูลจึงส่งข่าวไปถึงเจสซีว่า

“ จงให้ดาวิดมารับราชการกับเรา เพราะเราชอบเขามาก”

23 เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณ* ซึ่งมาจากพระเจ้าเข้ารบกวนซาอูล

ดาวิดจะบรรเลงพิณถวาย ซาอูลจะรู้สึกสบายพระทัยขึ้น

และวิญญาณชั่วก็ผละหนีไป

---

¹⁹ 16:14* หรือ วิญญาณแห่งการทรมาน

ดาวิดกับโกลิอัท

17 ครั้งนั้นชาวฟิลิเตียรวมพลมาสู้รบและชุมนุมกันที่โสโคห์ในยูดาห์ พวกเขาตั้งค่ายพักที่เอเฟสดัมมิมซึ่งอยู่ระหว่างโสโคห์กับอาเซคาห์ 2 ซาอูลและชนอิสราเอลมารวมพลและตั้งค่ายพักอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ ตั้งแนวรบประจันหน้ากับฟิลิเตีย 3 ชาวฟิลิเตียยึดเนินเขาด้านหนึ่ง อิสราเอลยึดเนินเขาอีกด้าน มีหุบเขาอยู่คั่นกลาง 4 ยอดนักรบชื่อโกลิอัท จากเมืองกัท ออกมาจากค่ายฟิลิเตีย สูงราว 3

เมตร

5 เขาสวมหมวกเกราะทองสัมฤทธิ์เสื้อเกราะหนักประมาณ 5,000 เซล 20 6 ใส่นับแข่งทองสัมฤทธิ์ มีหอกทองสัมฤทธิ์คล้องอยู่ที่ป่า 7 ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพันทอผ้า ปลายหอกทำด้วยเหล็กหนัก 600 เซล 21 มีคนถืออาวุธแบกโล่เดินนำหน้า 8 โกลิอัทยืนร้องท้าแฉะ ทหารอิสราเอลว่า “ จะมาตั้งแถวสู้รบกันทำไม ข้าก็เป็นฟิลิเตียส่วนพวกเจ้าก็เป็นบริวารซาอูลไม่ใช่หรือ ก็เลือกคนหนึ่งลงมาสู้กับข้าสิ 9 ถ้าคนของเจ้าฆ่าข้าได้ พวกข้าจะยอมแพ้พวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะฆ่าเขาได้ พวกเจ้าต้องยอมแพ้เป็นทาสรับใช้พวกข้า” 10 ชาวฟิลิเตียคนนั้นพูดว่า “ วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล ส่งคนมาสู้กับข้าสิ” 11 เมื่อซาอูลและกองทัพอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ก็พากันหวาดผวาและท้อแท้ใจ

ดาวิดในค่ายซาอูล

---

²⁰ 17:5* หรือ ประมาณ 57 กิโลกรัม

²¹ 17:7* หรือ ประมาณ 7 กิโลกรัม

12 ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรเจสซีชาวถิ่นเอฟราธาห์จากเบธเลเฮมในเขตยูดาห์
เจสซีมีบุตร ชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล เขาก็ชราอายุมากแล้ว
13 บุตรชายสามคนแรกของเจสซีที่ติดตามซาอูลไปรบคือ เอลีอัป คนโตสุด
อาบีนาดับคนที่สอง และชัมมาห์คนที่สาม 14 ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง
พี่ชายสามคนแรกติดตามซาอูลไป 15 ส่วนดาวิดทูลลาซาอูล
ไปเป็นครั้งคราวเพื่อเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม
16 ชาวฟีลิสเตียคนนี้มายืนร้อมทำเป็น ประจำทุกเช้าเย็นตลอด 40 วัน
17 ฝ่ายเจสซีพูดกับดาวิดบุตรชายว่า “ จงรีบเอาข้าวคว่ำหนึ่งเอฟา²²
กับขนมปังสิบก้อนนี้ไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่าย
18 เอาเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้ผู้บังคับกองของพี่ๆเขาด้วย
ดูว่าพวกพี่เป็นอย่างไรกันบ้าง
แล้วรับของฝากจากพวกเขามาให้เราทางนี้มันใจด้วย”
19 พวกเขาอยู่กับซาอูลและกองทัพอิสราเอลที่หุบเขาเอลาห์
สู้รบกับคนฟีลิสเตีย 20 ดาวิดละฝูงแกะไว้กับคนเลี้ยงอีกผู้หนึ่ง
ออกเดินทางตามคำสั่งของเจสซีตั้งแต่เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้นพร้อมด้วยของฝาก
เขามาถึงเขตค่ายพอดีกับที่กองทัพอิสราเอลกำลังจะยกออกไปยังสมรภูมิ
มีเสียงตะโกนเสียงโห่ร้องออกศึก
21 ทัพอิสราเอลและฟีลิสเตียต่างก็มาตั้งขบวนประจันหน้ากัน
22 ดาวิดทิ้งสัมภาระไว้กับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแล แล้ววิ่งออกไปที่แนวรบ
ทักทายพวกพี่ๆ 23 ขณะกำลังคุยกับพวกพี่ๆ ก็เห็นโกลิอัทยอดนักรบฟีลิสเตีย
จากเมืองกัทก้าวออกจากแถวมายืนร้อมทำเช่นเคย และดาวิดก็ได้ยิน
24 ทันทีที่เห็นโกลิอัท คนอิสราเอลก็พากันวิ่งหนีด้วยความกลัวยิ่งนัก
25 คนอิสราเอล พูดกันว่า “ เจ้าเห็นคนนี่ไหม
เขาออกมาสบประมาทอิสราเอลอยู่เป็นประจำ

---

²² 17:17* หรือ ประมาณ 22 ลิตร

กษัตริย์จะประทานทรัพย์สินมากมายให้คนที่ฆ่าเขาได้
และจะยกพระธิดาให้เป็นภรรยา
แถมทั้งครอบครัวของคนนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษีด้วย”
26ด ำ วิดถามคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆว่า “ ผู้ที่ฆ่าฟิลิสเตียคนนี้
กัหน้าให้อิสราเอลจะได้รับบำเหน็จอะไรบ้าง
ชาวฟิลิสเตียผู้ไม่ได้รับสัณฑ์คนนี้เป็นใครกัน
ถึงบังอาจมาร้องทำกองทัพแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”
27พวกเขา ก็บอกซ้่าสิ่งที่พูดไปแล้วว่าคนที่ทำสำเร็จจะได้รับอะไรบ้าง
28เมื่อเอลีอัปพี่ชายคนโตสุดของดาวิด ได้ยินดาวิดพูดเช่นนั้นก็โกรธ กล่าวว่่า
“ เจ้ามายุมยามอะไรอยู่ที่นี่ แล้วแกะที่เจ้าจะต้องดูแลละ
ฉันรู้ว่าเจ้านะชอบคุยโว นึกอยากมาดูเขารบกันละสิ” 29ดาวิดตอบว่่า
“ ผมทำอะไรผิดหรือ? ถ้ามดูไม่ได้หรือ?” 30แล้วดาวิดเดินไปถามคนอื่น ๆ
อีกในเรื่องเดิม ก็ได้ รับคำตอบอย่างเดียวกัน 31มีผู้ได้ยินคำพูด
ของดาวิดจึงไปทูลรายงานต่อซาอูล พระองค์จึงให้คนมาตามตัวดาวิดไปเฝ้า
32ดาวิด ทูลซาอูลว่่า “ อย่าให้ผู้ใดเสียขวัญเพราะชาวฟิลิสเตียผู้นี้เลย
ผู้ทาสขออาสาไปรบกับเขา” 33ซาอูลตรัสว่่า
“ เจ้าออกไปสู้กับชาวฟิลิสเตียคนนั้นไม่ได้หรอก เจ้าเป็นเพียงเด็กหนุ่ม
ส่วนเขาเป็นนักรบร่ำศึกมาตั้งแต่รุ่นหนุ่ม” 34แต่ดาวิดทูลซาอูลว่่า
“ ข้าพระบาทดูแลแกะของบิดา เมื่อมีสิงโตหรือหมีมาคาบลูกแกะไป
35ข้าพระบาทจะไล่ตามฟาดฟันแย่งลูกแกะออกมาจากปากสิงโต
หากมันหันมาเล่นงาน ข้าพระบาทก็จะกระชากขนของมัน ฟาดมันและฆ่าเสีย
36ไม่ว่าสิงโตหรือหมีข้าพระบาทก็พิชิตมาแล้ว
ฟิลิสเตียผู้ไม่ได้เข้าสัณฑ์คนนี้จะป็นเช่นเดียวกัน
เพราะเขามาสบประมาทกองทัพแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
37องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงช่วยข้าพระบาทจากเขี้ยวเล็บของสิงโต

และหมีจะช่วยข้าพระบาทจากมือชาวฟิลิเตียผู้นี้” ซาอูลตรัสกับดาวิดว่า
“ ไปเถิด ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับเจ้า”

38จากนั้นซาอูลก็ให้ดาวิดสวมเครื่องทรงของซาอูลเอง เสื้อเกราะ
และหมวกเกราะทองสัมฤทธิ์ 39ดาวิดสะพายดาบ ทับเสื้อเกราะ
ลองเดินวนไปรอบๆ เพราะไม่คุ้นเคยกับชุดแบบนี้มาก่อน ดาวิดทูลซาอูลว่า
“ ข้าพระบาทออกไปอย่างนี้ไม่ได้เพราะไม่เคยชิน” แล้วดาวิดก็ถอดออก
40จากนั้นเขาหยิบไม้เท้าและไปเก็บหินเกลี้ยง 5
ก้อนจากลำธารใส่ไว้ในย่ามคนเลี้ยงแกะของเขา ในมือถือสลิง
เดินเข้าไปหาชาวฟิลิเตียคนนั้น

ดาวิดพิชิตโกลิอัท

41คนฟิลิเตียนั้นเดินเข้ามาหาดาวิด มีคนแบกโล่เดินนำหน้า
42เมื่อเห็นดาวิดซึ่งเป็นเพียงเด็กหนุ่มรูปหล่อผิวพรรณดี ก็ส่งเสียงเยาะเย้ยว่า
43” เห็นข้าเป็นหมาหรือใจ ถึงถือไม้เท้าออกมาหา” แล้วก็แข่งด่าดาวิด
โดยอ้างนามเทพเจ้าต่างๆของตน 44โกลิอัท พูดว่า “ มาสิ
เดี่ยวข้าจะแลเนื้อเจ้าให้นกกา และสัตว์ป่ากิน” 45ดาวิดพูดว่า
“ ท่านถือดาบ ถือหอกและหอกขัดมาสู้กับเรา
ส่วนเราจะสู้กับท่านด้วยพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธิ์แห่งกองทัพอิสรา
เอลซึ่งท่านลบหลู่ 46วันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงมอบท่านแก่เรา
เราจะฆ่าและตัดหัวท่าน เอาซากร่างของพวกคนฟิลิเตียให้นกและสัตว์ป่ากิน
โลกทั้งโลกจะได้รู้ว่าอิสราเอลมีพระเจ้า
47คนทั้งปวงที่ชุมนุมกันอยู่ที่นี่จะได้รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยมิใช่ด้วย
ดาบหรือหอก การศึกครั้งนี้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า+
พระองค์จะมอบท่านไว้ในมือของพวกเรา”
48ข ณที่โกลิอัทเดินเข้ามาใกล้ ดาวิดก็ วิ่งเข้าไปประจันหน้า
49เอามือสวกลงไปในย่ามหยิบก้อนหินออกมาคล้องเข้ากับสลิง

แล้วเหวี่ยงก้อนหินอัดเข้าหน้าผากโกลิอัท ก้อนหินฝังจมเข้าไป
โกลิอัทล้มคว่ำหน้าลงกับพื้น

50เป็นอันว่าดาวิดพิชิตฟิลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหิน
แม้ไม่มีดาบแต่ก็ล้มเขาได้และฆ่าเขาเสีย 51ดาวิดวิ่งขึ้นไปยืนบนร่างเขา
ดึงดาบของโกลิอัทออกจากฝัก และฆ่าเขาแล้วก็ตัดศีรษะออกมา
เมื่อชาวฟิลิสเตียเห็นวีรบุรุษของตนตายเสียแล้ว ก็หันหลังวิ่งหนีไป

52คนอิสราเอลและยูดาห์จึงโห่ร้องมีชัย

รุกไล่ฟิลิสเตียไปไกลถึงทางเข้าเมืองกัทและประตูเมืองเอโครน
ศพชาวฟิลิสเตียเกลื่อนกลาดตลอดเส้นทางซาอาราอิมที่จะไปยังกัทและเอโครน
53หลังจากนั้นอิสราเอลก็กลับมาปล้นค่ายของชาวฟิลิสเตีย

54ดาวิดนำศีรษะของโกลิอัทไปยังเยรูซาเล็ม

และเก็บอาวุธของเขาไว้ในเต็นท์ของตน

55ขณะซาอูลทอดพระเนตรดูดาวิดออกไปสู้กับโกลิอัท

พระองค์ตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพว่า “ เด็กหนุ่มคนนั้นเป็นลูกเต้าเหล่าใคร”

อับเนอร์ทูลว่า “ ข้าพระบาทไม่ทราบ” 56ซาอูลตรัสว่า

“ ไปสืบมาสิว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร”

57หลังจากที่ดาวิดสังหารโกลิอัทแล้ว อับเนอร์นำตัวดาวิดมาเฝ้าซาอูลทันที

ดาวิดยังหิ้วศีรษะของโกลิอัทอยู่ 58ซาอูลตรัสว่า

“ พ่อหนุ่มเจ้าเป็นลูกเต้าใครกัน” ดาวิดทูลว่า

“ ข้าพระบาทเป็นบุตรของเจสซีแห่งเบธเลเฮม ผู้ทาสของฝ่าพระบาท”

ดาวิดและโยนาธาน

18 เมื่อซาอูลตรัสกับดาวิดเสร็จแล้ว

โยนาธานรู้สึกผูกพันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับดาวิด รักดาวิดเหมือนรักตนเอง

2ตั้งแต่วันนั้น ซาอูลเก็บตัวดาวิดไว้ไม่อนุญาตให้กลับไปหาบิดาที่บ้าน

3และโยนาธานสาบานเป็นเพื่อนตายกับดาวิดเพราะรักดาวิดเหมือนรักตนเอง

4โยนาธานถอดเสื้อชุดที่สวมอยู่ยกให้ดาวิด พร้อมทั้งเสื้อทับ แม้แต่ดาบ ธนู และเข็มขัด 5ซ าชูลมอบหมายให้กระทำการใดๆ ดาวิดก็ปฏิบัติจนสำเร็จลุล่วง ซาชูลจึงแต่งตั้งดาวิดให้มีตำแหน่งสูงในกองทัพ ซึ่งเป็นที่ชื่นชมยินดีของบรรดาทหารของซาอูลและประชาชนทั่วไป

ซาอูลริษยาดาวิด

6ขณะที่กองทัพผู้มีชัย กำลังเดินทางกลับบ้าน

หลังจากที่ดาวิดได้สังหารโกลิอัทแล้ว

มีผู้หญิงจากหัวเมืองทั้งปวงของอิสราเอลออกมาเฉลิมฉลองต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ร้องเพลงและร่ำรำด้วยความชื่นชมยินดี เล่นรำมะนาและตีเครื่องสาย

7พวกเขา ร่ำรำและร้องเพลงว่า “ ซาอูลฆ่าศัตรูนับพัน

ส่วนดาวิดฆ่าศัตรูนับหมื่น” 8ซาอูลทรงพระพิโรธยิ่งนัก ทรงรำพึงว่า

‘ พวกเขายกย่องดาวิดเป็นหมื่นๆ ส่วนเราแค่พัน

ต่อไปก็คงตั้งเขาเป็นกษัตริย์หรือ’

9นับแต่นั้นมาซาอูลก็ทรงจับตาดูดาวิดด้วยความริษยา

10วันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าเข้าสิงซาอูล ซาอูลทรงพร้าเพื่ออยู่ในวัง ดาวิดเล่นพิณถวายดังเช่นเคย ซาอูลทรงถือหอกอยู่

11แล้วทรงพุ่งหอกเข้าใส่ดาวิดและรำพึงกันตัวเองว่า” ข้าจะตรึงเจ้าให้ติดกับ ก่า แ พ ง ” แต่ดาวิดหลบไปได้ทั้งสองครั้ง 12ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิด

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับดาวิด แต่ทรงละจากซาอูลไป

13ซาอูลจึงทรงให้ดาวิดออกไปพ้นพระพักตร์

โดยทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้บังคับกองพันนำทหาร อ อ ก ไ ป ร บ

14ดาวิดประสบความสำเร็จ ในหน้าที่การงานทุกด้าน

ทั้งนี้เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับท่าน

15เมื่อซาอูลทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น ก็ยิ่งเกรงกลัวดาวิดมากขึ้น

16แต่ทั่วทั้งอิสราเอลและยูดาห์รักดาวิด เพราะดาวิดเป็นผู้นำออกไปรบ

ดาวิดแต่งงานกับธิดาของซาอูล

17ซาอูลตรัสกับดาวิดว่า “ เราพร้อมจะยก
เมรับลูกสาวคนโตของเราให้เป็นภรรยาของ เจ้า
แต่เจ้าจงรับใช้เราอย่างกล้าหาญ

และต่อสู้ศึกสงครามขององค์พระผู้เป็นเจ้า+” เพราะซาอูล ดำริว่า
‘ เราไม่ต้องลงมือเอง เรายืมมือพวกฟีลิสเตียกำจัดเขาดีกว่า’

18ดาวิดทูลซาอูลว่า “ ข้าพระบาทเป็นใครกัน ที่ได้เป็นถึงราชบุตรเขย
ครอบครัวของข้าพระบาทเป็นคนต่ำต้อยแท้ๆ”

19แต่เมื่อถึงเวลาที่จะยกเมรับธิดาของซาอูลให้แก่ดาวิด
ซาอูลกลับยกให้แก่อาตริเอลจากเมโหลฮาห์

20ฝ่ายมีคาลธิดาของซาอูลหลงรักดาวิด

ซาอูลทรงยินดียิ่งนักเมื่อได้ทราบเรื่องนี้ 21ซา อูลดำริว่า

‘ เราจะยกนางให้เขา

จะได้ใช้นางล่อเขาและยืมมือพวกฟีลิสเตียเล่นงานเขา’ ซาอูลจึงตรัสกับดาวิด

“ นี่เป็นโอกาสอีกครั้งให้เจ้ามาเป็นลูกเขยของเรา”

22ซาอูลจึงส่งมหาดเล็กไปพูดกับดาวิดเป็นการส่วนตัวว่า

“ ดูเถิดกษัตริย์ซาอูลทรงนิยมชมชอบท่านมาก ข้าราชบริพารทุกคนก็รักท่าน
บัดนี้ ถึงเวลาที่ท่านจะได้เป็นราชบุตรเขย” 23แต่ดาวิดตอบว่า

“ คนจนอย่างผมมาจากครอบครัวที่ไม่มีใครรู้จัก

จะไปเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์ได้อย่างไร”

24เมื่อคนของซาอูลมาทูลรายงานตามที่ดาวิดกล่าว 25ซาอูลก็ตรัสว่า

“ ไปบอกดาวิดนะ ว่าเราไม่ต้องการสินสอดอะไร

นอกจากหนึ่งห่มปลายองคชาติของชาวฟีลิสเตียร้อยคนเพื่อ

เป็นการแก้แค้นศัตรู” แผนการของซาอูลคือ ยืมมือชาวฟีลิสเตียกำจัดดาวิด

26เมื่อมหาดเล็กนำความนี้มาแจ้งแก่ดาวิด เขาก็รับข้อเสนอด้วยความยินดี

ฉะนั้นก่อนสิ้นสุดเวลาที่กำหนดไว้ 27ดาวิดกับพรรคพวกก็ออกไปสั่ง ห า ร ช า ว ฟ "ลิสเตีย 200 คน และนำหนังหุ้มปลายองคชาติครบจำนวนมาถวายแด่ซาอูล พระองค์จึงทรงยกมีคาสให้แต่งงานกับดาวิด 28เมื่อซาอูลทรงตระหนักว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับดาวิด ทั้งมีคาลธิดาของซาอูลเองก็รักดาวิด 29ซาอูลก็ยิ่งทรงเกรงกลัวดาวิดและเป็นศัตรูกับเขาตลอดพระชนม์ชีพ 30ทุกครั้งที่นายทัพฟิลิสเตียรุกเข้ามาโจมตี ดาวิดจะประสบความสำเร็จในการต่อสู้กับศัตรูมากยิ่งขึ้นกว่าทหารอื่นๆทั้งหลายของซาอูล นามของดาวิดจึงเลื่องลือยิ่งนัก

ซาอูลพยายามฆ่าดาวิด

19 ซาอูลยุ้งข้าราชการบริพารและโยนาธานราชบุตรให้ฆ่าดาวิด

แต่โยนาธานชอบดาวิดมาก 2 จึงเตือนดาวิดว่า

“ ซาอูลเสด็จพ่อของเราหาโอกาสจะฆ่าท่าน

พรุ่งนี้เข้าท่านจะต้องระวังตัวหาที่หลบซ่อนในทุ่งนา

3 เราจะขอให้เสด็จพ่อออกไปกับเรา แล้วจะพูดกับเสด็จพ่อถึงเรื่องท่าน

ได้ความอย่างไร เราจะบอกให้ทราบ”

4 โยนาธานทูลซาอูลพระบิดาถึงคุณงามความดีของดาวิด

“ ข อฝ่าพระบาทอย่าได้ทรงประทุษร้ายดาวิดผู้ทาสเลย

เขามีได้มุ่งร้ายต่อเสด็จพ่อเลย สิ่งที่เขาทำก็เอื้อประโยชน์แก่เสด็จพ่ออย่างยิ่ง

5 เขาเสี่ยงเอาชีวิตเป็นเดิมพันเมื่อฆ่าชาวฟิลิสเตียคนนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงนำชัยชนะยิ่งใหญ่มาสู่อิสราเอล

ครั้งนั้นเสด็จพ่อก็ทรงปีติยินดีกับชัยชนะนี้

ทำไมเดี๋ยวนี้เสด็จพ่อจะประหารคนบริสุทธ์อย่างดาวิด ดูไม่มีเหตุผลเลย”

6 ซาอูลทรงรับฟังโยนาธานตรัสสาบานว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ถูกฆ่า” 7

โยนาธานจึงเรียกดาวิด และเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง
จากนั้นก็นำดาวิดไปเฝ้าซาอูล ดาวิดจึงได้อยู่กับซาอูลดังแต่ก่อน
8หลังจากนั้นเกิดสงครามอีก ดาวิดก็ออกไปสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย
ฆ่าฟันจนศัตรูแตกพ่ายไป
9แต่วิญญาณชั่ว*จากองค์พระผู้เป็นเจ้า+มา ำ เข้าสิงซาอูลขณะประทับอยู่ที่วัง
ในพระหัตถ์ถือหอกอยู่ ขณะที่ดาวิดกำลังเล่นพิณถวาย
10ซาอูลทรงฟังหอกหมายตริงดาวิดติดผนัง
แต่ดาวิดเป็ยงตัวหลบหอกของซาอูลจึงพุ่งไปปักติดผนัง
และดาวิดก็หนีรอดไปได้ในคืนนั้น
11ซาอูลส่งคนไปเฝ้าอยู่ที่บ้านของดาวิด ให้ฆ่าดาวิดเสียในตอนเช้า
แต่มีคาลภรรยาดาวิดเตือนเขาว่า “ ถ้าคุณไม่หนีไปคืนนี้
พรุ่งนี้เช้าคุณตายแน่” 12มีคาลจึงช่วยให้ ดาวิดหนีลงทางหน้าต่าง
13แล้วนางยกรูป เคารพมาวางนอนในเตียงของดาวิด ใช้ผ้าห่มคลุมไว้
เอาขนแพะติดไว้ที่หัว 14เมื่อซาอูลส่งคนมาจับกุมตัวดาวิด มีคาลก็บอก
ว่า” เขากำลังป่วย” 15ซาอูลจึงส่งคนกลับมา ดูอีกและสั่งว่า
” ไปเอาตัวเขามาจากที่นอนเพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย” 16แต่เมื่อพวกเขาเข้าไป
ก็พบว่ามิแต่รูปเคารพอยู่บนเตียงที่ศีรษะมีขนแพะวางอยู่
17ซาอูลตรัสกับมีคาลว่า “ ทำไมถึงหลอกหลวงพ่อ ปล่อยให้ศัตรูหนีไปได้”
มีคาลทูลว่า “ เพราะเขาขู่ว่าจะฆ่าลูก เสียถ้าไม่ช่วยเขา”
18ดาวิดจึงหนีรอดไปได้ และมาพบซามูเอลที่รามัท
แจ้งให้ท่านทราบถึงสิ่งที่ซาอูล ได้กระทำแก่ตน
ซามูเอลจึงพาดาวิดไปอาศัยอยู่ด้วยกันที่นาโยท
19เมื่อมีผู้รายงานให้ซาอูลทราบว่า “ ดาวิดอยู่ที่นาโยทในรามัท”
20พระองค์จึงส่งคนไปจับกุมตัวเขา
แต่เมื่อคนของซาอูลเห็นกลุ่มผู้เผยพระวจนะ กล่าวพยากรณ์อยู่
โดยมีซามูเอลยืนเป็นหัวหน้ากลุ่ม

พระวิญญาณแห่งพระเจ้าก็เสด็จมาเหนือคนของซาอูล
พวกเขาจึงร่วมกล่าวคำพยากรณ์ด้วย
21เมื่อซาอูลทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ส่งทหารมาอีก
พวกเขาก็ร่วมพยากรณ์อีก เป็นเช่นนี้ถึงสามครั้ง
22ซาอูลจึงเสด็จมาที่รามาท်ด้วยพระองค์เอง ขณะมาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่เศคู
พระองค์ตรัสถามว่า “ ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน” มีผู้ทูล
ว่า” อยู่ที่นาโยทในรามาท်” 23แต่ระหว่างทางไปยังนาโยทในรามาท်
พระวิญญาณแห่ง พระเจ้าเสด็จลงมาเหนือซาอูล
พระองค์ก็ทรงร่วมพยากรณ์ด้วยจนมาถึงนาโยท 24ทรงฉีกฉลองพระองค์ออก
และกล่าวคำพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล ประทับอยู่อย่างนั้นตลอดหนึ่งวันหนึ่งคืน
ผู้คนจึงพูดกันว่า “ ซาอูลรวมอยู่ในกลุ่มผู้เผยพระวจนะด้วยหรือไม่”

โยนาธานช่วยดาวิด

20 ครั้งนั้นดาวิดหนีจากนาโยทในรามาท်ไปพบกับโยนาธาน ดาวิดกล่าวว่า
“ ข้าพเจ้าทำอะไรผิดหรือ
ข้าพเจ้าก่อเรื่องอะไรหรือข้าพเจ้าทำอะไรผิดต่อเสด็จพ่อของท่าน
พระองค์จึงจงใจจะเอาชีวิตของข้าพเจ้า” 2โยนาธานตอบว่า “ ไม่จริงหรอก
เราแน่ใจว่าเสด็จพ่อไม่ได้คิดอะไรในทำนองนั้นเลย เพราะไม่ว่าจะทำอะไร
พระองค์จะบอกเราทุกอย่าง ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือใหญ่
เรื่องอย่างนี้พระองค์จะไม่ปิดบังเร า ” 3แต่ดาวิดสาบานและกล่าวว่า
เสด็จพ่อของท่านทราบดีว่าท่านสนิทชิดชอบกับข้าพเจ้า พระองค์คงดำริว่า
‘ อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เดียวเขาจะสะเทือนใจ’
ความจริงก็คือองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด
ข้าพเจ้าอยู่ใกล้ความตายแค่คืบเดียว” 4โยนาธานพูดกับดาวิดว่า
“ จั้บบอกมาสิว่าท่านจะให้เราทำอะไร เรายินดีจะทำให้”
5ดาวิดตอบ” ดูก่อน พรงี้จะมิงานฉลองขึ้นหนึ่งคำ

ข้าพเจ้าน่าจะร่วมอยู่ที่โตะเสวยแต่ข้าพเจ้าขอซ่อนอยู่ในทุ่งนา
จนถึงเย็นวันมะรืนนี้ 6 หากเสด็จพ่อของท่านถามถึงข้าพเจ้า ช่วยบอกว่า
' ดาวิดทูลขออนุญาตเงินกลับไปเบธเลเฮม
เพื่อร่วมฉลองประจำปีของครอบครัว' 7 หากพระองค์ว่า ' ดี'
ผู้ทาสก็ปลอดภัย แต่หากพระองค์กริ้ว
ท่านก็แน่ใจได้ว่าพระองค์ตั้งพระทัยจะเล่นงานข้าพเจ้า
8 ส่วนท่านขอให้กรุณาต่อผู้น้อย
เพราะท่านให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกระทำสัตย์สาบานต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เ
เป็นเจ้า+ หากข้าพเจ้าทำผิดคิดร้ายใดๆ ท่านเองก็ฆ่าข้าพเจ้าได้เลย!
ไม่จำเป็นต้องมอบข้าพเจ้าแก่เสด็จพ่อของท่าน?" 9 โยนาธานว่า
" เราไม่ทำอย่างนั้นเด็ดขาด มีหรือที่เราจะไม่บอกท่าน
ถ้าหากรู้ว่าเสด็จพ่อกำลังคิดร้ายต่อท่าน" 10 ดาวิดจึงถามว่า " แล้วข้าพเจ้า
จะรู้ได้อย่างไรว่าเสด็จพ่อของท่านกริ้วหรือไม่" 11 โยนาธานตอบว่า
" ไปทุ่งนากับเราเถิด" แล้วคนทั้งสองก็ออกไปด้วยกัน
12 โยนาธานบอกดาวิดว่า
" เราขอปฏิญาณโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า
ตอนราวๆนี้ในวันมะรืนนี้ เราจะหยุดเสด็จพ่อ หากพระองค์มีท่าทีโปรดท่าน
เราหรือจะไม่ส่งข่าวให้ท่านรู้ 13 แต่หากเสด็จพ่อมีแนวโน้มจะเล่นงานท่าน
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงจัดการกับเรา ยิ่งหนักหน่วงกว่านั้นอีกถ้าเราไม่บอกท
าน และส่งท่านไปให้รอดปลอดภัย
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับท่านดังที่เคยสถิตกับเสด็จพ่อ
14 ขอให้ท่านแสดงความรักมั่นคงขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ตราบชั่วชีวิตของเรา
เพื่อเราเองจะได้ไม่ถูกฆ่า
15 และขออย่าได้ตัดรอนความเมตตากรุณาต่อครอบครัวของเราเลยแม้เมื่อองค์
พระผู้เป็นเจ้า+ทรงทำลายศัตรูทั้งปวงของท่านไปจากพื้นพิภพ" 16
โยนาธานจึงตั้งคำมั่นสัญญาไว้กับวงศ์วานของดาวิดว่า

“ ข อ อ ง ค์พระเจ้า+ทรงจัดการกับศัตรูของดาวิด” 17แล้ว
โยนาธานขอให้ดาวิดสาบานอีกครั้ง โดยอ้างความรักที่โยนาธานมีต่อดาวิด
เพราะเขารักดาวิดเหมือนรักตนเอง

18โยนาธานพูดกับดาวิดว่า “ วันพรุ่งนี้มีการฉลองขึ้นหนึ่งค่ำ
ผู้คนจะสังเวยที่นั่นประจำของท่านว่างเปล่า 19วันมะรืนนี้ตอนเย็น
เมื่อเกิดเรื่องยุ่งขึ้นให้ท่านไปยังที่ซอนและคอยอยู่ที่ศิลาเอเชล

20เราจะยิงธนูสามดอกไปที่ข้างๆศิลาเหมือนกำลังยิงเข้าเป้า

21แล้วเราจะส่งเด็กมาเก็บลูกธนู ถ้าเราบอกเขาว่า ‘ นั่นใจ
ธนูอยู่ข้างๆตัวเอามาที่นี่สิ’

ท่านก็ออกมาเพราะองค์พระเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดท่านปลอดภัย
ไม่มีอันตรายใดๆ 22แต่ถ้าเราบอกเขาว่า ‘ ไปโนน

ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโนนแน่’

ท่านก็ต้องไปเพราะองค์พระเจ้า+ทรงส่งท่านออกไป

23ส่วนเรื่องที่พูดกันไว้แล้วนั้น

อย่าลืมองค์พระเจ้า+ทรงเป็นพยานระหว่างท่านกับเราตลอดไป ”

24ดาวิดจึงซอนตัวอยู่ในทุ่ง เมื่อเริ่มงานฉลองขึ้นหนึ่งค่ำ

กษัตริย์เสด็จประทับเพื่อร่วมเสวย 25 พระองค์ประทับนั่ง ณ

ที่ประจำด้านกำแพง ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโยนาธาน อับเนอร์นั่งอยู่ข้างๆที่ประทับ

แต่ที่ของดาวิดว่างอยู่ 26ซาอูลมิได้ตรัสว่าประการใดในวันนั้น

เนื่องจากทรงดำริว่าอาจจะเกิดอะไรขึ้น ทำให้ดาวิดมีมลทิน

27แต่เมื่อที่ของดาวิดยังว่างอยู่อีกในวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันที่ 2 ของเดือน

ซาอูลจึงตรัสถามโอรสโยนาธานว่า “ ทำไมบุตรเจสซีไม่มาร่วมโต๊ะ

ทั้งเมื่อวานและวันนี้” 28โยนาธานทูลว่า

“ ดาวิดมาอ่อนวอนขออนุญาตลูกไปเบธเลเฮม

29เขาขอว่า’ ให้ข้าพเจ้าไปเกิด

เพราะครอบครัวของข้าพเจ้าจัดพิธีถวายเครื่องบูชาในเมือง

และพี่ชายข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปร่วมด้วย
ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของท่าน
ขอกรุณาให้ข้าพเจ้าไปพบพวกพี่ๆเถิด' เขาก็เลยไม่ได้มาร่วมโต๊ะ"
30ซาอูลกริ้วโยนาธานสุดขีด ตรัสบริภาษว่า " เจ้าลูกนอกคอกไม่รักดี
ข้าหรือจะไม่ว่าเจ้านะเข้าข้างเจ้าลูกชายเจสซี ขายน้้ำทั้งตัวตัวเอง
ขายน้้ำมาถึงแม่ที่ให้กำเนิดเจ้าด้วย
31ตราบไต่ที่ลูกของเจสซีคนนี้ยังมีชีวิตอยู่
ตัวเจ้าหรืออาณาจักรของเจ้าก็ตั้งอยู่ไม่ได้ ไปสิไปเอาตัวมันมา
เพราะมันต้องตาย " 32โยนาธานทูลว่า " เขาทำผิดอะไร หรือเสด็จพ่อ
ทำไมจะต้องประหารเขาด้วย" 33ซาอูลจึงพุ่งหอกเข้าไปโยนาธาน
หมายจะฆ่าเสีย โยนาธานจึงตระหนักว่าพระบิดาทรงเจตนาจะฆ่าดาวิด
34โยนาธานลุกจากโต๊ะเสวยด้วยความกริ้วจัด
และไม่ยอมเสวยอะไรเลยในวันที่สองของเดือนนั้น
เพราะรู้สึกสะเทือนพระทัยที่พระบิดาทรงแสดงท่าทีต่อดาวิดอย่างน่าละอาย
35เช้าวันรุ่งขึ้นโยนาธานเสด็จมาที่ทุ่งนาเพื่อพบกับดาวิด
พาเด็กมาด้วยคนหนึ่ง 36โยนาธานสั่งเด็กคนนั้นว่า
" รุ่งไปเก็บลูกธนูให้เราสิ" ขณะเด็กนั้นวิ่งไป
โยนาธานก็ยิงลูกธนูไปข้างหน้า37เมื่อเด็กนั้นวิ่งเกือบจะไปถึงลูกธนู
โยนาธานตะโกนว่า " ลูกธนูยังอยู่ตรงหน้าโน้นแน่ะ 38เร็วๆเข้า
อย่ามัวรำไรอยู่" เด็กนั้นจึงรีบวิ่งไปเก็บลูกธนูกลับมาหาเจ้านาย
39(เขาไม่เข้าใจนัยของโยนาธาน มีแต่ดาวิดและโยนาธานเท่านั้นที่รู้)
40จากนั้นโยนาธานส่งคันธนูและลูกธนูให้เด็กนั้นแล้วสั่งว่า" จงนำกลับไปตี
วเมือง" 41เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ออกมาจากที่ซ่อนทางทิศใต้ของโชดหิน
ดาวิดหมอบคำนับโยนาธานสามครั้ง ชบหน้าลงกับพื้น ทั้งสองร้องไห้จูบลากัน
แต่ดาวิดร้องไห้มากกว่า 42โยนาธานตรัสกับดาวิดว่า " ไปดีมีสุขเถิด
เราเป็นเพื่อนร่วมสาบานในพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

‘ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเป็นพยาน

ระหว่างท่านกับเราและระหว่างวงศัวานของเราทั้งสองฝ่ายตลอดไป’ ”

แล้วดาวิดก็จากไป ส่วนโยนาธานกลับเข้าเมือง

ดาวิดหนีจากซาอูล

21 ดาวิดเดินทางไปพบปุโรหิตอาหิ เมเลคที่เมืองโนบ

อาหิเมเลคตัวสั่นเมื่อแลเห็นดาวิด ท่านถามว่า “ ทำไมมาคนเดียว
ไม่มีใครมาด้วย” 2ดาวิดตอบว่า

“ กษัตริย์รับสั่งให้ข้าพเจ้ามาปฏิบัติงานอย่างหนึ่ง
ทรงกำชับมิให้แพร่งพรายเรื่องนี้และงานนี้แก่ผู้ใด
ข้าพเจ้านัดกับพรรคพวกไว้แล้วว่าจะไปพบกันที่ไหน

3ว่าแต่ตอนนี้มีอะไรให้ข้าพเจ้ารับประทานบ้างไหม

ขอขนมปังสักห้าก้อนหรืออะไรก็ได้ตามแต่จะมี” 4ปุโรหิตตอบดาวิดว่า

“ เราไม่มีขนมปังธรรมดา มีก็แต่ขนมปังอันศักดิ์สิทธิ์

ซึ่งเราคิดว่าพวกท่านจะกินได้ก็ต่อเมื่อคนของท่านไม่ได้หลับนอน

กับหญิงใดตลอดช่วงนี้” 5ดาวิดตอบว่า “ แนนอน

โ ด ย ปกติเมื่อออกปฏิบัติภารกิจก็กันพวกผู้หญิงให้ห่างอยู่แล้ว

ขนาดปฏิบัติหน้าที่ตามธรรมดาก็ยังรักษาตัวสะอาด ครั้งนี้ยิ่งกว่าเสียอีก”

6ฉะนั้นเนื่องจากไม่มีอาหารอื่นใดเลย

ปุโรหิตจึงให้ขนมปังอันศักดิ์สิทธิ์แก่ดาวิด

คือขนมปังเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ซึ่งในวันนั้นเพิ่งจะนำขนมปังใหม่
สดมาเปลี่ยน

7ขณะนั้นโ ด เอก ชาวเอโดมหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูลอยู่ที่นั่นด้วย

มีเหตุต้องอยู่เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+

8ดาวิดถามอาหิเมเลคว่า “ มีหอกหรือดาบบ้างไหม

เนื่องจากพระราชกิจครั้งนี้เร่งด่วนมาก

ข้าพเจ้ารีบร้อนจนไม่ได้เอาอาวุธติดมือมาเลย” 9ปโรหิตตอบว่า
“ มีดาบของโกลิอัทชาวฟิลิสเตียซึ่งท่านฆ่าที่หุบเขาเอลาห์นั้น
ห่ออยู่ในผ้าข้างหลังเอโฟด เอาไปได้เลย เพราะมีดาบเล่มนั้นอยู่เล่มเดียว”
ดาวิดตอบว่า “ ดาบเล่มนั้นแหละไม่มีใดเหมือน ขอให้ข้าพเจ้าเถิด”

ดาวิดที่เมืองกัท

10ในวันนั้น ดาวิดหนีจากซาอูลไปเฝ้าอาคิซกษัตริย์แห่งกัท

11แต่ข้าราชการบริพารของ อาคิซทูลว่า

“ นี่คือดาวิดกษัตริย์ของดินแดนนั้นมิใช่หรือ

คนนี้ไม่ใช่หรือที่ประชาชนโห่ร้องร้ายร้ายยกย่องว่า ‘ ซาอูลฆ่าศัตรูนับพัน
ส่วนดาวิดฆ่าศัตรูนับหมื่น’ ” 12ดาวิดจำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ใน ใจ

และ ะ ห ว า ด ก ล้วอาคิซกษัตริย์แห่งกัทยิงนัก

13จึงแสวงหาเป็นวิกลจริตต่อหน้าพวกเขา เอามือขีดข่วนประทุ

ปล่อยน้ำลายไหลย็ดลงมาและเหวี่ยงครา 14อาคิซตรัสกับข้าราชการบริพารว่า

“ จะต้องพาคนบ้ามาให้ข้าด้วยหรือ 15ที่นี่ก็มีคนบ้ามากพอแล้ว

ทำไมต้องเอาคนนี้เข้ามาในวังของข้าด้วย”

ดาวิดที่อาดุลลัมและมิสปาห์

22 ดาวิดจึงออกจากเมืองกัทหนีไปที่ถ้ำอาดุลลัม

เมื่อพวกพี่ชายและญาติได้ข่าวก็มาพบเขาที่นั่น 2คนที่มีปัญหาทุกข์ร้อนนานา
มีหนี้สินหรือมีเรื่องไม่พอใจก็มา เข้าเป็นพวก

ดาวิดเป็นหัวหน้ามีคนมาอยู่กับดาวิดประมาณ 400 คน

3จากที่นั่นดาวิดไปยังมิสปาห์ในโมอับและ ทูลกษัตริย์แห่งโมอับว่า

“ ขอให้บิดามารดาของข้าพระบาทมาพึ่งพระบารมี

จนกว่าจะได้ทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพระบาทต่อไป”

4บิดามารดาของดาวิดจึงอาศัยอยู่กับกษัตริย์โมอับตลอด

เวลาที่ดาวิดอยู่ในที่มั่น

5แต่กาดผู้เผยพระวจนะมาบอกดาวิดว่า” อย่าพักอาศัยในที่มั่นนี้

จงกลับไปยังดินแดนยูดาห์” ดาวิดจึงไปยังป่าเฮเรท

ซาอูลประหารหมู่ปุโรหิต

6ฝ่ายซาอูลทรงได้ข่าวว่ามีผู้พบดาวิดกับพรรคพวก

ซาอูลประทับอยู่ที่ต้นสนหมอกบนภูเขาที่กิเบอาห์ทรงถือหอกอยู่

รายรอบด้วยเหล่าทหาร 7ซาอูลตรัสกับพวกเขาว่า “ ฟังนะ

ชนเบนยามินทั้งหลาย ลูกเจสซีหรือ จะให้ที่ดินและสวนองุ่นแก่เจ้า

เขาจะให้เจ้าเป็นแม่ทัพนายกองหรือ 8พวกเจ้าจึงได้สมคบกันเป็นศัตรูกับเรา

ไม่มีใครมาบอกเราเมื่อลูกชายของเราไปทำสัญญากับลูกเจสซี

ไม่มีใครในพวกเจ้าที่หวังใยเราและบอกเราว่าลูกชายเราเองยุยงคนรับใช้ของ

เราให้มาดักเล่นงานเราดังเช่นทุกวันนี้”

9โธเอกชาวเอโดมซึ่งยืนอยู่กับข้าราชการบริพารของซาอูลจึงทูลว่า

“ ข้าพระบาทเห็นบุตรเจสซีมาพบอาหิเมเลคบุตรอาหิทอบที่เมืองโนบ

10อาหิเมเลคทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ให้เขา

ทั้งให้เสบียงและดาบของโกลิอัทชาวฟีลิสเตียด้วย ”

11ซาอูลจึงตรัสสั่งให้ตามตัวปุโรหิตอาหิเมเลคบุตรอาหิทอบกับทั้งวงศ์ญาติซึ่งเป็น

นปุโรหิตที่เมืองโนบมาเข้าเฝ้า 12ซาอูลตรัสกับอาหิเมเลคว่า

“ ฟังเรานะบุตรอาหิทอบ” อาหิเมเลคทูลว่า “ พระเจ้าข้า ข้าพระบาทอยู่ที่นี้”

13ซาอูลตรัสว่า “ ทำไมเจ้ากับบุตรเจสซีจึงสมคบกันต่อต้านเรา

ทำไมเจ้าถึงให้อาหารให้ดาบและทูลถามพระเจ้าให้มัน มันถึงได้กบฏต่อเรา

มาชும்ดักโจมตีเราดังทุกวันนี้”

14อาหิเมเลคทูลว่า

“ มีใครบ้างหรือในบรรดาข้าราชการบริพารที่เชื่อสัตย์ต่อฝ่าพระบาท

เหมือนดาวิดราชาบุตรเขย ผู้บังคับกองทหารรักษาพระองค์
และเป็นที่เคารพนับถืออย่างสูงในราชวงศ์
15นี้มีใช้ครั้งแรกที่ข้าพระบาททูลถามพระเจ้าให้เขา
ขอฝ่าพระบาทอย่าได้ทรงกล่าวโทษข้าพระบาทกับครอบครัวเช่นนี้เลย
เพราะข้าพระบาทไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้”
16กษัตริย์ตรัสว่า “ อาหิเมเลคเจ้าจะต้องตาย ตายหมดทั้งโคตรเลย”
17พ ร ะ อ ง ค์ทรงบัญชาองครักษ์ว่า “ ฆ่าปุโรหิตพวกนี้
เพราะมันก็สมคบกับดาวิดด้วยมันรู้ว่าดาวิดหนีเข้าไปแต่ไม่ยอมบอก”
แต่เหล่าข้าราชการไม่กล้าทำอันตรายต่อปุโรหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+
18กษัตริย์จึงตรัสสั่งโตเอกว่า
“ เจ้าจงลงมือจัดการพวกปุโรหิต” โตเอกก็หนีไปสังหารปุโรหิต ใน วันนั้นเข
าฆ่าไป 85 คน ที่สวม เ อ โ ฟ ด
19จากนั้นโตเอกก็ไปฆ่าฟันทั่วโนบ เมืองของปุโรหิต ไม่ว่าผู้ชายผู้หญิง เด็ก
ทารก รวมทั้ง วัว ลา แกะ
20แต่อาบียาธาธิบดีคนหนึ่งของอาหิเมเลคบุตรอาหิหุบรอดไปได้หนีไปสมทบ
กับดาวิด 21อาบียาธาธาเล่าให้ดาวิดฟังว่า
ซาอูลฆ่าปุโรหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ 22ดาวิดจึงกล่าวกับอาบียาธาธาว่า
“ ในวันนี้พอเราเห็นโตเอกคนเอโดมที่นั่น เราก็รู้ว่าเขาจะไปฟ้องซาอูลแน่
เรากลายเป็นต้นเหตุให้ครอบครัวของท่านต้องตายหมด 23อยู่ที่นี้กับเราเถิด
ไม่ต้องกลัวเราจะปกป้องท่าน ผู้ที่ต้องการชีวิตของท่านก็ต้องการชีวิตเราด้วย
ท่านจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับเรา”

ดาวิดช่วยเมืองเคอีลาห์

23

เมื่อดาวิดได้ข่าวว่าพวกฟีลิสเตียมาปล้นสะดมอยู่ที่ลานนวดข้าวเมืองเคอีลาห์
2จึงทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

“ ข้าพระองค์ควรไปรบกับพวกเขาหรือไม่พระเจ้าข้า”
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ ไปเถิด ไปรบกับฟีลิสเตีย ป้อมกันเคีลาห์ไว้”
3แต่คนของดาวิดพูดว่า “ แม้แต่อยู่ในยูดาห์เรายังกลัว
เรายังไม่อยากไปเคีลาห์
สู้กับกองกำลังของฟีลิสเตีย” 4ดาวิดจึงทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+อีกครั้ง
พระองค์ทรงตอบว่า “ จงไปที่เคีลาห์เถิด
เพราะเราจะมอบชาวฟีลิสเตียไว้ในมือเจ้า”
5ดาวิดและพวกจึงไปที่เคีลาห์สู้รบทำลายชาวฟีลิสเตียเสียหายอย่างยับเยิน
ยึดเอาฝูงสัตว์ของเขามาและช่วยชีวิตชาวเมืองเคีลาห์ไว้ได้
6(ปโรหิตอาบียาธาธิบดีบรูธาฮีเมเลคนำเอาโพลิติตตัวไปด้วย
เมื่อหนีไปหาดาวิดที่เคีลาห์)

ซาอูลตามล่าดาวิด

7ซ ๑ อูลทรงทราบข่าวว่าดาวิดอยู่ที่เคีลาห์ ก็ตรัสว่า
“ พระเจ้ามอบดาวิดไว้ในมือเราแล้ว เขาพาตัวมาติดกับอยู่ในเมืองที่มีกำแพง
และประตูแน่นหนาอย่างนี้”
8ฉะนั้นซาอูลจึงระดมพลไปที่เคีลาห์เพื่อจับตัวดาวิดกับพรรคพวก
9แต่ดาวิดล่วงรู้แผนการของซาอูล จึงขอปโรหิตอาบียาธาธิบดีว่า
“ โปรดนำเอาโพลิติตออกมา ” 10ดาวิดกราบทูลว่า
“ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ข้าพระองค์ได้ทราบว่าซาอูลดำริจะมาทำลายล้างเคีลาห์เพราะข้าพระองค์อยู่
ที่นี่ 11ชาวเมืองเคีลาห์จะจับกุมข้าพระองค์มอบให้กษัตริย์หรือไม่
ซาอูลจะเสด็จมาจริงอย่างที่ข้าพระองค์ได้ยินข่าวหรือไม่
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอล
โปรดแจ้งแก่ผู้ทาสของพระองค์ด้วยเถิด” องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า
“ เขาจะมา ” 12ดาวิดทูลว่า

“ แล้วชาวเคีลดาห์จะทรมอบตัวข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์แก่ซาอูล หรือไม” องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสตอบว่า “ เขา จะ ทำ ”

13ฉะนั้น ดาวิดและพรรคพวกประมาณ 600 คนในขณะนั้น

จึงออกจากเคีลดาห์ระเห่ร่อนไปยังที่ต่างๆ

เมื่อซาอูลได้ข่าวว่าดาวิดหนีไปแล้ว พระองค์จึงมิได้เสด็จมาที่เคีลดาห์

14ดาวิดไปอาศัยอยู่ในที่มั่นตามถ้ำกันดารและในแดนเทือกเขาแห่งถ้ำกันดาร

คีฟ ซาอูลตามล่าดาวิดวันแล้ววันเล่า

แต่พระเจ้าไม่ทรงมอบดาวิดไว้ในมือซาอูล 15ขณะอยู่ที่โฮเรชในถ้ำกันดารคีฟ

ดาวิดได้ข่าวว่าซาอูลกำลังตามล่าตัวดาวิดเพื่อฆ่าเสีย

ดาวิดในดินแดนเทือกเขา

16โยนาธานโอรสของซาอูลออกมาพบดาวิดที่โฮเรช

ทรงหนุนน้ำใจดาวิดให้เข้มแข็งในพระเจ้า 17โยนาธานกล่าวว่า

“ อย่ากลัวเลย เสด็จพ่อของเราไม่มีวันตามหาท่านพบ

ท่านจะได้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเราจะเป็นอุปราช

ดังที่เสด็จพ่อของเราทราบดีอยู่แล้ว”

18คนทั้งสองก็ทำสัญญากันเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+แล้วดาวิดยังคงอยู่
ที่โฮเรชต่อไป ส่วนโยนาธานกลับเข้าวัง

19แต่ชาวเมืองคีฟนำความมาทูลซาอูลที่กิเบอาห์ว่า

“ ดาวิดหลบซ่อนตัวอยู่ในที่มั่นที่โฮเรชบนภูเขาฮาคีลาห์

ทางใต้ของเยซิโมน²³มิใช่หรือ 20โปรดมาเถิด

พวกข้าพระบาทจะช่วยกันจับกุมตัวเขามาถวายฝ่าพระบาท” 21ซาอูลตรัสว่า

” ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+อวยพรพวกเจ้าที่เจ็บร้อนแทนเรา

22ไปตรวจดูให้แน่อีกครั้งว่า ดาวิดอยู่ที่ไหน มีใครเห็นเขาบ้าง

---

²³ 23:19* หรือ ถ้ำกันดารทางใต้ของยูดาห์

เราได้อยู่ที่นั่นเสียมัจฉ 23 ไปค้นหาที่ซ่อนตัวของเขาทุกที่
แล้วกลับมารายงานให้เราได้อย่างละเอียด แล้วเราจะไปกับพวกเขา
ถ้าเขาอยู่ที่นั่นเราจะเอาตัวเขามาให้ได้
แม้ว่าจะต้องพลิกแผ่นดินยูดาห์หาทุกตารางนิ้วเลยก็
ตาม ” 24 ชาวเมืองศิฟจึงกลับบ้านล่วงหน้าซาอูลไป
ฝ่ายดาวิดกับพวกอยู่ในถิ่นกันดารมาโอนในอาราบาห์ทางใต้ของเยซิโมน
25 ซาอูลกับพวกเริ่มค้นหา ครั้นดาวิดรู้ข่าว
จึงหลบไปยังศิลาและพักอยู่ที่ถิ่นกันดารมาโอน
เมื่อซาอูลทรงทราบก็เข้าไปในถิ่นกันดารมาโอนตามล่าดาวิด
26 ซาอูลและดาวิดต่างมาถึงคนสะฟากของภูเขาลุกเดียวกัน
ดาวิดกับพวกก็รีบหนี ขณะที่ซาอูลกับพวกเริ่มประชิดล้อมเข้ามาเพื่อจับกุม
27 มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า ” ขอรีบเสด็จกลับเถิด
พวกฟิลิสเตียมาปล้นสะดมดินแดนแล้ว ”
28 ซาอูลจึงผลจากการตามล่าดาวิดกลับไปสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย
ที่แห่งนั้นจึงได้ชื่อว่าเสลาฮัมมาห์เลโคท²⁴
29 จากที่นั่นดาวิดก็ไปอาศัยอยู่ในที่มั่นแห่งเอนเกดี

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูล

24 หลังจากที่ซาอูลกลับมาจากการรบกับชาวฟิลิสเตีย มีผู้กราบทูลว่า

“ ดาวิดหนีไปที่ถิ่นกันดารเอนเกดี ”

2 ซาอูลจึงทรงนำพลที่คัดเลือกแล้วจากทั่วอิสราเอล 3,000 คน

ไปค้นหาดาวิดกับพวกตามซอกเขาแห่งเสียงผา

3 พระองค์เสด็จมาถึงคอกแกะริมทาง ทรงเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่งเพื่อปลดทุกข์

ดาวิดกับพวกอยู่ลึกเข้าไปในถ้ำ 4 คนของดาวิดพูดว่า

---

²⁴ 23:28* หรือ ศิลาพันภัย

“ วันนี้แหละคือวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสไว้ว่า
‘ เราจะมอบศัตรูไว้ในมือของเจ้า ให้เจ้าทำอะไรกับเขาตามใจชอบ’ ”
แล้วดาวิดก็ยกองเข้า ไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล
5ต่อมาดาวิดรู้สึกผิดที่ได้ตัดชายฉลององค์ของซาอูล
6ดาวิดกล่าวกับพรรคพวกว่า
“ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงห้ามที่เราจะทำเช่นนั้นต่อนายเหนือหัว
ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเจิมไว้หรือลงมือเล่นงานพระองค์
เพราะทรงเป็นผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเจิมไว้”
7ถ้อยคำของดาวิดปราชญ์คนของเขามิให้ทำร้ายซาอูล
แล้วซาอูลก็ทรงออกจากถ้ำไปตามทางของพระองค์
8ดาวิดก็ออกจากถ้ำตามมาและร้องทูลว่า “ ข้าแต่องค์กษัตริย์!”
เมื่อซาอูลฝันพระพิภพตรึงมา ดาวิดก็หมอบกราบลง 9แล้วทูลซาอูลว่า
“ ทำไมทรงฟังคนยุยงว่าข้าพระบาทมุ่งประทุษร้ายต่อฝ่าพระบาท
10วันนี้ก็ทรงเห็นกับตาแล้วที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงมอบฝ่าพระบาทไว้ในมือข้า
พระบาทในถ้ำนี้ มีผู้สนับสนุนให้ปลงพระชนม์ฝ่าพระบาทเสีย
แต่ข้าพระบาทไม่ทำ เพราะลั่นวาจาไว้ว่า’ จะไม่ประทุษร้ายพระองค์ผู้ที่
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเจิมไว้’ 11โปรดทอดพระเนตรดูสิ่งนี้ในมือข้าพระบาท
นี่คือชายฉลองพระองค์ ข้าพระบาทตัดออกมา แต่มิได้ปลงพระชนม์ฝ่าพระบาท
ทรงประจักษ์แล้วหรือยังว่าข้าพระบาทไม่ได้ประทุษร้ายหรือกบฏต่อฝ่าพระบาท
และไม่ได้ทำผิดต่อฝ่าพระบาท แม้ว่าทรงตามล่าเอาชีวิตข้าพระบาทอยู่
12ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตัดสินความระหว่างเราสองฝ่าย
และทรงคืนสนองสิ่งที่ฝ่าพระบาททำไว้กับข้าพระบาท
แต่ข้าพระบาทเองจะไม่แตะต้องฝ่าพระบาท 13คำพิงเพยกกล่าวว่า
‘ กรรมชั่วย่อมมาจากคนชั่ว’ ฉะนั้นข้าพระบาทจะไม่แตะต้องฝ่าพระบาทเลย
14ใครหนอที่องค์กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามล่าพระองค์ทรงไล่ล่าอะไรสู
นัขตายหรือหมัดตัวหนึ่งหรือ

15ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเป็นตุลาการตัดสินว่าใครผิดใครถูก
ขอทรงพิจารณาและให้ความเป็นธรรม ขอทรงให้ประจักษ์ว่าข้าพระบาทไม่ผิด
โดยกั้ให้พ้ันมือฝ่าพระบาท”

16เมื่อดาวิดทูลจบแล้วซาอูลตรัสถามว่า “ นั่นเจ้าจริงๆหรือ ดาวิดลูกข้า”
แล้วพระองค์ก็ทรงกันแสงเสียงดัง 17ตรัสว่า “ เจ้าเป็นคนดีมากกว่าเรา
เจ้าดีต่อเราทั้งๆที่เราร้ายกับเจ้า 18เจ้ามีบุญคุณต่อเรา

เพราะแม้องค์พระผู้เป็นเจ้า +ทรงมอบเราไว้ในมือของเจ้า

เจ้าก็ไม่ได้ฆ่าเราเสีย 19มีใครหรือที่พบศัตรูแล้วปล่อยไปโดยไม่ทำอะไร

องค์พระผู้เป็นเจ้า+จ ะทรงปูนบำเหน็จแก่เจ้าที่แสดงน้ำใจต่อเราในวันนี้

20เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าจะได้เป็นกษัตริย์อย่างแน่นอน

และอาณาจักรอิสราเอลจะมั่นคงเป็นปีกแผ่นในมือเจ้า

21ขอให้สาบานในพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า+เถิดว่า เมื่อถึงเวลานั้น

เจ้าจะไม่ฆ่าคนในครอบครัวของเราหรือล้มล้างเชื้อสายของเรา”

22ดาวิดก็ถวายปฏิญาณต่อซาอูล จากนั้นจึงเสด็จกลับวัง ส่วนดาวิด

และพรรคพวกกลับไปยังที่มั่นของตน

ดาวิด นาบาล และอาบีกายิล

25 ซามูเอลสิ้นชีวิตลง

ชาวอิสราเอลทั้งปวงพากันมาร่วมชุมนุมไว้าลัยซามูเอล

และฝังศพท่านที่รามาทบ้านเกิดของท่าน

ส่วนดาวิดย้ายไปที่ถิ่นกันดารมาโอน²⁵ 2 เศรษฐีคนหนึ่งในมาโอน

มีคอกปศุสัตว์อยู่ที่คารเมล เขามีแพะ 1,000 ตัว แกะ 3,000 ตัว

ขณะนั้นเขาไปที่คารเมลเพื่อตัดขนแกะ 3 เศรษฐีผู้นี้มีนามว่านาบาล

เป็นวงศ์วานของคาเลบภรรยาของเขาชื่ออาบีกายิลเป็นคนสวยและเฉลียวฉลาด

---

²⁵ 25:1* หรือ ปาราน

ด แต่ตัวนาบาลเป็นคนใจแคบ อารมณ์ฉุนเฉียว 4ขณะอยู่ในถิ่น
กันดารดาวิดได้ยีนว่านาบาลกำลังตัดขนแกะ 5ก็ส่งชายหนุ่ม 10 คนว่า
“ จ งไปหานาบาลที่คารเมลและคารวะเขาในนามของเรา 6แจ้งแก่เขาว่า
‘ ขอให้ท่านมีอายุมั่นขวัญยืน สุขภาพดีทั้งท่านและครอบครัว
ขอให้ทุกอย่างในกรรมสิทธิ์ของท่านเจริญขึ้น
7ข้าพเจ้าทราบมาว่าท่านกำลังตัดขนแกะ
ขณะที่คนเลี้ยงแกะของท่านอาศัยอยู่ในหมู่คนของข้าพเจ้า
เราไม่เคยทำร้ายเขาเลย ตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมลก็ไม่มีสิ่งใดขาดหายไป
8โปรดถามคนของท่านดูได้ว่าเป็นดังที่กล่าวมานี้หรือไม่
ฉะนั้นขอท่านถือหนุนแก่คนของข้าพเจ้าเพราะเรามาเยือนในงานเลี้ยงฉลองนี้
โปรดให้แก่ดาวิดบุตรและผู้รับใช้ของท่านตามแต่จะเอื้อเฟื้อ’ ”
9บรรดาคนหนุ่มที่ดาวิดใช้ไป ก็เรียนให้นาบาลทราบตามนั้นและรอฟังคำตอบ
10นาบาลกล่าวว่า “ ดาวิดนี่เป็นใครกัน ลูกเจสซีคนนี้เป็นใครกัน
ทุกวันนี้มีลูกจ้างมากมาย หนินายของตัวไป
11ควรหรือที่เราจะเอาขนมปังน้ำและเนื้อที่เราฆ่าสำหรับคนตัดขนแกะของเรา
ไปให้กลุ่มคนที่เราไม่รู้จักห้วนอนปลายเท้า”
12คนของดาวิดจึงกลับมารายงานทุกถ้อยคำของนาบาลต่อดาวิด
13ดาวิดสั่งว่า “ ให้ทุกคนเตรียมดาบ” ตัวดาวิด เองก็สะพายดาบ
ออกเดินทางมีพรรคพวก 400 คนติดตามไป ส่วนอีก 200
คนเฝ้าสัมภาระอยู่ที่กองหลัง 14มีผู้ใช้คนหนึ่งของ
นาบาลไปบอกอาบีกายิลภรรยาของนาบาลว่า
“ ด า วิดส่งคนจากถิ่นกันดารมาคารวะนายท่าน
แต่นายท่านไปดูถูกเอ็ดตะโรพวกนั้น 15แท้ที่จริงคนของดาวิดดีต่อเรามาก
พวกเขาไม่เคยทำอันตรายอย่างใดต่อเราเลย
ตลอดเวลาที่เราอยู่กลางทุ่งไกล่ๆพวกเขา ไม่มีอะไรหายไปเลยสักอย่างเดียว
16ทั้งคืนทั้งวันพวกเขาเป็นเกราะกำบังให้เรา

ต ลอดเวลาที่เราเลี้ยงแกะอยู่ใกล้ๆพวกเขา 17ขอให้
นายหญิงตริกตรองดูว่าจะทำอะไรได้บ้าง
เพราะภัยกำลังจะมาถึงนายท่านและครอบครัว
นายท่านเป็นคนพาลไม่ยอมฟังคำทัดทานจากใครเลย”
18อาบีกายิลไม่รอช้ารีบ จัดขนมปัง 200 ก้อน เหล้าองุ่น 2 ถู
เนื้อแกะที่ทำเสร็จแล้ว 5 ตัว ข้าวคว่ำ 37 ลิตร องุ่นแห้ง 100 ก้อน มะเดื่ออัด
200 ก้อนบรรทุกกลาไป 19นางสังคนรับใช้ว่า “ รีบไปเลยนะ
เดี๋ยวฉันจะตามไป” แต่นางมิได้บอกสามี
20ขณะที่นางขี่ลามาทตามทางสู่หุบเขาสิกกก็พบดาวิดกับพวกสวนทางมา
21ดาวิดเพิ่งบอกตัวเองว่า
‘ เปลาประโยชน์ที่เราเฝ้าดูแลฝูงสัตว์ของเจ้าคนนี่ในถิ่นกันดาร
ไม่ให้มีอะไรขาดหายไปสักอย่าง มันกลับมาร้ายกับเรา
22ขอพระเจ้าทรงจัดการกับดาวิดอย่างสาหัสสากรรจ์หากถึงพรุ่งนี้เช้าแล้ว
เรายังปล่อยให้คนเหล่านั้น เหลือรอดอยู่แม้สักคนเดียว’
23เมื่ออาบีกายิลเห็นดาวิด นางรีบลงจากหลังลา
ห ม อ บ ก ร า บ ล ง ชบหน้ากับพื้นต่อหน้าดาวิด
24นางหมอบลงแทบเท้าดาวิดกล่าวว่า “ นายท่านเจ้าคะ
ดิฉันขออน้อมรับคำตำหนิตั้งหมดโปรดฟังผู้รับใช้สักนิด
25ขอนายท่านอย่าได้ถือสาบาบคนสามหาวนั้นเลย
เขาเป็นคนโง่สมชื่อและความเขลาคงจะติดตามเขาไป
ส่วนดิฉันผู้รับใช้ของท่านไม่ทันได้พบคนที่ท่านส่งไป 26ท่านเจ้าคะ
เนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงป้องกันมิให้ท่านมือเปื้อนเลือดด้วยการลงมือแ
ก้ตัวเอง องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
ขอให้ศัตรูและ คนทั้งปวงที่มุ่งร้ายต่อท่านจงเป็นเช่นนาบาล
27และนี่คือของขวัญที่ผู้รับใช้ของท่านนำมามอบให้ท่านกับคนของท่าน
28โปรดยกโทษให้ผู้รับใช้ของท่านด้วย

องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงให้หวังศึวานของท่านยืนยงตลอดไปแน่นอน
เพราะท่านได้ต่อสู้ในสงครามขององค์พระผู้เป็นเจ้า+
ขออย่าให้พบการกระทำผิดในตัวท่านเลยตลอดชีวิตของท่าน
29ถึงแม้จะถูกมุ่งร้ายหมายขวัญ
ท่านก็ยังคงปลอดภัยอยู่ภายใต้การพิทักษ์คุ้มครองขององค์พระผู้เป็นเจ้า+พระ
เจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะล้มหายไปเหมือนถูกเหวี่ยงจากสลิง
30เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงบันดาลสิ่งดีงามทั้งปวงแก่ นาย
ท่านตามพระสัญญา และทรงตั้งท่านเป็นผู้นำแห่งอิสราเอลแล้ว
31นายท่านจะได้ไม่ต้องเสียใจที่ฆ่าคนโดยไม่จำเป็น หรือลงมือแก้แค้นเอง
และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงบันดาลความสำเร็จแก่ท่านแล้ว
โปรดระลึกถึงผู้รับใช้ของท่านด้วย”

32ดาวิดตอบอาบีกายิลว่า

“ ขอถวายสรรเสริญแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ส่งเจ้ามาพบ
กับเราในวันนี้

33ขอพระเจ้าอวยพรเจ้าสำหรับความซำงคิดของเจ้าที่ช่วยป้องกันเราไม่ให้ฆ่า
คนในวันนี้ ไม่ต้อง

แก้แค้นให้มือเปื้อนเลือด34เพราะเราสาบานในพระนามแห่งพระเจ้าองค์เจ้าชีวิต
ตของอิสราเอล ผู้ป้องกันมิให้เราทำอันตรายต่อเจ้าว่า หากเจ้ามิได้มาพบเรา
ค น ข อ ง น า บ า ล คงไม่

ได้มีชีวิตเหลือรอดแม้สักคนเดียวในเช้าวันรุ่งนี้”

35แล้วดาวิดจึงรับของกำนัลจากนาง และกล่าวว่า

“ จงกลับไปบ้านโดยสวัสดิภาพเถิด
เรารับฟังและจะทำตามคำขอร้องของเจ้า”

36เมื่อนางกลับมาถึงบ้าน ก็พบว่านาบาลได้จัดงานเลี้ยงใหญ่

เขากำลังเมาขนาดหนัก นางจึงมิได้เล่าสิ่งใดให้เขาฟัง จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น

37เมื่อเขาสร้งเมาแล้ว และภรรยา เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง

เขาถึงกับตกใจมากและแน่นิ่งไปตั้งก่อนหิน
38สิบวันหลังจากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงลงโทษนาบาลและเขาก็ตาย
39เมื่อดาวิดได้ยืนยันว่านาบาลตายแล้ว ก็กล่าวว่า
“ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า+
พระองค์ทรงให้ความเป็นธรรมแก่เราแล้วที่นาบาลดูหมิ่นเรา
และทรงป้องกันผู้ทาสไม่ให้ลงมือทำเอง เขาได้รับโทษสาสมกับความผิดแล้ว”
จากนั้นดาวิดก็ส่งคนไปขอร้องนางอาบีกายิลมาเป็นภรรยา
40คนของดาวิดมาที่คารเมล กล่าวกับอาบีกายิลว่า
“ ดาวิดส่งเรามารับท่านไปเป็น ภรรยาของดาวิด” 41นางหมอบกายซบหน้า
ลงกับพื้นกล่าวว่า “ ผู้รับใช้ขอยี่นี้แล้ว พร้อมทั้งจะรับใช้ท่าน
และล้างเท้าให้บริวารของนายท่าน” 42อาบีกายิลรีบขึ้นลา
มากับผู้สื่อสารของดาวิด มีสาวใช้ห้าคนติดตามมาด้วย
นางได้เป็นภรรยาของดาวิด
43ดาวิดยังได้แต่งงานกับนางอาห์โนอัมจากยิสเรเอลด้วย
44ฝ่ายซาอูลทรงยกมีคาลธิดาของพระองค์
ซึ่งเป็นภรรยาของดาวิดให้แก่ปัลทีเอลบุตรลาอิชผู้มาจากกัลลิม

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูล

26 ชาวศิฟมาเฝ้าซาอูลที่กิเบอาห์ ทูลว่า
ดาวิดกำลังหลบซ่อนตัวที่ภูเขาฮาคีลาห์ตรงข้ามกับเยซิโมน
2ซาอูลจึงนำคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้ว 3,000
คนไปตามล่าดาวิดที่ถิ่นกันดารศิฟ
3ซาอูลตั้งค่ายพักอยู่ที่ริมทางบนภูเขาฮาคีลาห์ตรงข้ามกับเยซิโมน
ส่วนดาวิดอยู่ในถิ่นกันดาร เมื่อดาวิดเห็นว่าซาอูลมาตามล่าตนที่นั่น
4ก็ส่งคนมาสืบข่าว และทราบข่าวซาอูลมาถึงแล้ว

5ดาวิดจึงมาตุลาตเลายังที่ซึ่งซาอูลตั้งค่าย อยู่และเห็นสถานที่
ที่ซาอูลกับแม่ทัพอับเนอร์บุตรเนอรันนอนอยู่ ซาอูลทรงบรรทมอยู่ในค่าย
ส่วนกองทัพตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์

6ดาวิดจึงถามอาหิเมเลคชาวฮิตไทต์และอาบีชัยน้องของโยอาบบุตรเศรฺยาห์ว่า
“ ใครจะลงไปยังค่ายของซาอูลกับเรา” อาบีชัยตอบว่า
“ ข้าพเจ้าจะไปกับท่าน”

7ดาวิดกับอาบีชัยจึงลงไปที่กองทัพตอนกลางคืนซาอูลบรรทมอยู่
ในค่ายมีหอกปักอยู่ที่พื้นข้างๆพระเศียร
ส่วนอับเนอร์และทหารทั้งหลายนอนอยู่รอบพระองค์ 8อาบีชัยกล่าวกับดาวิดว่า
“ วันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูไว้ในกำมือท่านแล้ว

ข้าพเจ้าจะใช้หอกตรึงซาอูลกับพื้นที่เดียวโดยไม่ต้องออกแรงซ้ำเลย”

9ดาวิดปรามอาบีชัยว่า “ อย่าทำลายพระองค์ ท่านเลย ใครเล่าจะพันผิดไปได้
ที่บังอาจ แต่จะต้องผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้

10องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระองค์จะทรงลงมือเอง
หากถึงอายุขัยพระองค์ก็จะทรงสิ้นชีพ
หรือไม่พระองค์จะทรงออกรบและย่อยยับ

11แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงห้ามไม่ให้เราแต่ต้องผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้
ให้เราเอาหอกและเหยือกข้างพระเศียรไปตีกว่า”

12ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำออกไปโดยไม่มีใครเห็น
หรือรู้สึกตัวตื่นทั้งนี้เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงบันดาลให้คนเหล่านั้นหลับสนิ
ท

13ดาวิดจึงข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บน
ยอดเขาไกลออกไปมีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย

14แล้วตะโกนเรียกอับเนอร์และกองทหารว่า

“ อับเนอร์จะไม่ตอบเราหรือ” อับเนอร์ถามว่า “ นั่นใครมาร้องเรียกกษัตริย์”

15ดาวิดตอบว่า “ ท่านเป็นลูกผู้ชายไม่ใช่หรือ

ท้าวอิสราเอลมีใครที่เก่งกล้าเหมือนท่าน
ทำไมจึงไม่คอยถวายอารักขาจากษัตริย์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย
ปล่อยให้มีคนจะมาลอบปลงพระชนม์ 16 ท่านแย่มาก
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านกับคนของท่านสมควรตาย
ที่ไม่ได้ถวายอารักขาเจ้านายผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท รงเจิมไว้ ให้อาหารให้ทั่วสิ
ไหนล่ะหอกกับเหยือกน้ำข้างพระเศียร”
17 ซาอูลจำเสียงดาวิดได้ ก็ตรัสว่า “ นั่นลูก ดาวิดหรือ” ดาวิดทูลว่า
“ พระเจ้าข้าฝ่าพระบาท 18 ไฉนจึงทรงตามล่าข้าพระบาท
ข้าพระบาททำสิ่งใดผิดหรือ
19 ขอฝ่าพระบาททรงรับฟังคำข้าพระบาทหากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยฝ่าพ
ระบาทให้ต่อสู้กับข้าพระบาท
ก็ขอให้พระองค์โปรดรับเครื่องบูชาจากข้าพระบาทด้วย
แต่หากเป็นแผนการของมนุษย์
ก็ให้คนนั้นถูกแข่งสาปเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+!
พวกเขาขับไล่ข้าพระบาทไม่ให้มีส่วนร่วมในกรรมสิทธิ์จากองค์พระผู้เป็นเจ้า+
และพูดว่า’ จ ง ไ ป ป ร นนินตีพระอื่นๆ เกิด’
20 ขออย่าให้ข้าพระบาทต้องไปตายในต่างแดน
ไกลห่างจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+เลย
องค์กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามล่าหมัดตัวหนึ่ง
เหมือนคนล่านกกระทาดงบนภูเขา”
21 ซาอูลจึงตรัสว่า “ เราผิดไปแล้ว กลับบ้านเถิดลูกเอ๋ย
เราจะไม่พยายามประทุษร้ายต่อเจ้าอีก เพราะในวันนี้เจ้าเห็นชีวิต เรามีคุณค่า
เราวิ่งเขลาไป และทำผิดอย่างมหันต์” 22 ดาวิดทูลว่า
“ นี่หอกของฝ่าพระบาท ขอทรงใช้คนข้ามมารับคืนไป
23 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงปูนบำเหน็จแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและจงรักภัก
กดีของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงมอบฝ่าพระบาทไว้ในมือข้าพระบาทวันนี้

แต่ข้าพระบาทก็จะไม่แตะต้องผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้
24วันนี้ข้าพระบาทเทิดทูนชีวิตฝ่าพระบาทฉันใด
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงถนอมชีวิตข้าพระบาทฉันนั้น
และขอทรงช่วยข้าพระบาทพ้นจากความทุกข์ยากทั้งมวล”
25ซาอูลตรัสกับดาวิดว่า “ ลูกดาวิดเอ๋ย ขอพระเจ้าอวยพรเจ้า
เจ้าจะทำการใหญ่และมีชัยชนะแน่นอน” แล้วดาวิดก็จากไป
ส่วนซาอูลเสด็จกลับวัง

ดาวิดในหมู่ชาวฟิลิเตีย

27แต่ดาวิดรำพึงว่า ‘ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เราจะต้องพินาศด้วยน้ำมือของซาอูล
เราหนีไปยังแดนฟิลิเตียเป็นที่ที่สุด ซาอูลจะได้เลิกตามล่าเราไปทั่วอิสราเอล
และเราจะรอดพ้นมือเขา’ 2ดาวิดกับพวก 600 คน
จึงพากันไปเฝ้าอาคิซบุตรมาโอคกษัตริย์แห่งกัท
3ดาวิดกับพวกไปอาศัยอยู่กับอาคิซที่กัท
ต่างก็พาครอบครัวไปด้วยดาวิดมีภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมแห่งยิสเรเอล
และอาบียากิลแห่งการเมลภรรยาเมียของนาบาล
4เมื่อซาอูลทราบว่าดาวิดหนีไปที่กัทแล้ว จึงเลิกติดตามดาวิด
5ดาวิดทูลอาคิซว่า “ หากฝ่าพระบาททรงเห็นชอบ
ข้าพระบาทขออนุญาตอยู่ในชนบทสักแห่ง
เหมาะหรือที่ข้าพระบาทจะอยู่ในเมืองหลวงกับฝ่าพระบาท” 6ในวันนั้น
อาคิซจึงประทานเมืองศีกลากแก่ดาวิด
เมืองนั้นจึงขึ้นกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งแต่นั้นมา
7ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิเตียเป็นเวลา 1 ปี 4 เดือน
8ระหว่างนั้นดาวิดกับพวกออกปล้นสะดม ชาวเกชูร์ เกอร์ซี และอามาเลข
(ซึ่งตั้งแต่ครั้งโบราณชนเหล่านี้อาศัยอยู่ในถิ่นนั้น
ไกลไปถึงเมืองซูร์และอียิปต์)

9เมื่อใดก็ตามที่ดาวิดบุกโจมตีจะไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตไปได้แม้สักคนเดียว จะยึดเอาแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาเผ่าอาคีซ

10เมื่ออาคีซถามว่า “ วันนี้ไปปล้นที่ไหนมาบ้าง” ดาวิดก็จะทูลตอบว่า “ เนเกบในยูดาห์” หรือไม่ก็ “ เนเกบในเยราห์เมเอล” หรือ “ เน เกบของชาวเคนเด”

11ดาวิดไม่ปล่อยให้ใครเหลือรอดกลับมาที่เมืองกัทเลย เพราะคิดว่า

‘ คนเหล่านั้นอาจมาฟ้องว่าดาวิดได้ทำอะไรไปบ้าง’

เป็นเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ตลอดเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตีย

12อาคีซทรงไว้ใจดาวิด และดำริว่า

‘ ถึงตอนนี้ประชากรอิสราเอลจะต้องเกลียดชังดาวิดเป็นที่สุด

คราวนี้เขาจะอยู่ที่นี้รับใช้เราตลอดไป’

ซาอูลและคนทรงแห่งเอนโดร์

28 ครั้งนั้นชาวฟิลิสเตียระดมกำลังมาสู้รบกับอิสราเอล อาคีซตรัสกับดาวิดว่า

“ เจ้าต้องเข้าใจว่าเจ้ากับพวกจะติดตามเราไปในทัพ” 2ดาวิดทูลว่า

“ พระเจ้าข้า

แ ล้วฝ่าพระบาทจะทรงเห็นว่าพวกข้าพระบาทมีประโยชน์เพียงไร”

อาคีซตอบว่า “ ดีมาก เราจะให้เจ้าเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีวิต”

3ฝ่ายซามูเอลเสียชีวิตไปแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงพากันไว้ใจให้

ท่านถูกฝังไว้ที่รามาห์อันเป็นบ้านเกิด

ซาอูลได้ทรงกำจัดคนทรงและหมอดูทั้งหมดออกจากทั่วแดน

4ชาวฟิลิสเตียรวมพลมาตั้งค่ายที่ชูเนม

ส่วนซาอูลรวมพลอิสราเอลทั้งหมดและตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา

5เมื่อซาอูลทอดพระเนตรเห็นกองทัพฟิลิสเตีย ก็ทรงหวั่นวิตกยิ่งนัก

6และทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+มิได้มีพระดำรัสตอบเลย

ไม่ว่าทางความฝันทางอุริม²⁶ หรือทางผู้เผยพระวจนะ
7ชาอูลจึงตรัสสั่งมหาดเล็กว่า” จงไปตามหาหญิงคนทรงเพื่อเราจะได้ไปปรึกษา
นาง ” 8ชาอูลจึงปลอมพระองค์เป็นสามัญชน
ไปที่บ้านของหญิงคนทรงในเวลากลางคืน มีผู้ติดตามสองคน ชาอูลตรัสว่า
“ เราอยากจะพบกับวิญญาณผู้ตายคนหนึ่ง
เรียกเขามาตามที่เราเอ่ยชื่อได้ไหม” 9หญิงนั้นตอบว่า
“ ท่านยอมทราบตีว่าชาอูลได้ทรงทำอะไร
ทรงให้ประหารคนทรงกับหมอดูตายหมด
ทำไมจึงมาวางกับดักล่อชีวิตเพื่อฆ่าดิฉัน” 10ชาอูลสาบานว่า
“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกลงโทษเรื่องนี้เลย”
11หญิงนั้นจึงถามว่า “ จะ ใ ให้เรียกใครขึ้นมา” ชาอูลตรัสว่า
“ ให้เรียกซามูเอลขึ้นมา” 12เมื่อหญิงนั้นเห็นซามูเอล ก็ร้องเสียงหลงว่า
“ ฝ่าพระบาททรงหลอกลวงหม่อมฉัน ฝ่าพระบาทคือชาอูล”
13ษัตริย์ตรัสว่า “ อย่ากลัวไปเลย เจ้าเห็นอะไรบ้าง” นางทูลว่า
“ หม่อมฉันเห็นวิญญาณขึ้นมาจากแผ่นดิน” 14” หน้าตาทำทางเป็นยังงี้”
ชาอูลตรัสถามหญิงนั้นทูลว่า “ เป็นชายชราสวมเสื้อคลุม”
ชาอูลจึงทรงทราบว่าเป็นซามูเอล และหมอบกราบชบพระพักตร์ลงกับพื้น
15ซามูเอลถามว่า “ ทำไมถึงรบกวนเรียกเรากลับมาอีก” ชาอูลตอบว่า
“ ข้าพเจ้ากำลังเดือดร้อนหนัก ชาวฟีลิสเตียรบกับข้าพเจ้า
และพระเจ้าทรงละทิ้งข้าพเจ้า
ไม่มีพระด้าร์สตอบเลยไม่ว่าทางผู้เผยพระวจนะหรือความฝัน
ข้าพเจ้าจึงเรียกท่านมาเพื่อถามว่าควรทำประการใด” 16ซามูเอลตอบว่า
“ ทำไมจึงมาปรึกษาเรา
ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงหันหน้าหนีและกลายเป็นศัตรูกับเจ้า

---

²⁶ 28:6* สลากคักดีลีทธิ

17 พระองค์ก็ทรงกระทำตามที่ได้ตรัสไว้แล้วผ่านทางเรา
และทรงรีบอาณาจักรจากมือของเจ้ามอบให้แก่ดาวิด

18 เนื่องจากเจ้าไม่ได้เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า+หรือสนองพระพิโรธของพระองค์ที่มีต่ออามาเลซ องค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงทรงกระทำแก่เจ้าเช่นนี้ในวันนี้

19 องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงมอบทั้งเจ้าและอิสราเอลให้แก่ชาวฟิลิเตีย
พรุ่งนี้เจ้ากับลูกๆ จะมาอยู่กับเราที่นี่
องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลแก่ฟิลิเตียด้วย”

20 ชาอูลทรงล้มลงเหยียดยาวอยู่กับพื้นทันที
ทรงตกใจกลัวเพราะถ้อยคำของซามูเอลทั้งทรงหมดแรงเพราะความหิว
เนื่องจากมิได้เสวยสิ่งใดเลยตลอดทั้งวันและคืนนั้น

21 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าชาอูลหวั่นวิตกยิ่งนัก จึงทูลว่า “ ข้าแต่ฝ่าพระบาท
หม่อมฉันหญิงรับใช้ได้ยอมเสี่ยงชีวิตปฏิบัติตามพระดำรัส

22 บัดนี้โปรดทำตามคำของหม่อมฉันบ้าง
และทรงอนุญาตให้หม่อมฉันนำอาหารมาถวายให้เสวย
เพื่อจะทรงฟื้นกำลังเดินทางกลับไปได้” 23 แต่พระองค์ปฏิเสธว่า
“ เราจะไม่กิน” ผู้ติดตามทั้งสองคนจึงสนับสนุนคำของหญิงนั้น
หวานล่อมจนในที่สุดชาอูลยอมเสด็จขึ้นประทับบนเตียง

24 หญิงนั้นมีลูกวัวขุนตัวหนึ่งก็ออกไปฆ่าปรุงเป็นอาหาร
และนวดแป้งอบขนมปังไม่ใส่เชื้อ

25 นางนำอาหารกลับมาถวายแด่กษัตริย์และให้แก่ผู้ติดตามทุกคนรับประทาน
ในคืนนั้นพวกเขา ก็เดินทางจากไป

ชาวฟิลิเตียไม่ไว้ใจดาวิด

29 ชาวฟิลิเตียระดมกำลังทั้งหมดที่อาเฟก
ส่วนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่ริมธารน้ำพุในยิสเรเอล

2 เมื่อชนพลฟิลิเตียยกขบวนออกไปเป็นกองร้อยและกองพัน
ดาวิดและพรรคพวกก็ร่วมขบวนเป็นกองหลังพร้อมกับอาคิซ

3ขุนพลฟิลิสเตียทูลถามว่า “ ฮีบรูพวก นี้มาทำอะไรอยู่ที่นี้” อาคีชตรัสว่า
“ นี่เงิงดาวิด อดีตทหารของกษัตริย์ซาอูลแห่งอิสราเอล
เขามาอยู่กับเราปีกว่าแล้ว

เราไม่เคยพบข้อบกพร่องของเขาเลยตั้งแต่เขาจากซาอูลมา”

4แต่ขุนพลฟิลิสเตียพากันโกรธจัด และทูลว่า “ ส่งเขากลับไปเถิด

เขาจะได้กลับไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดให้

อย่าให้เขาไปช่วยเรารบเลย มิฉะนั้นเขาจะทรยศเราไปเข้าข้างนายเดิม

ลองคิดดูสิว่า

เขาจะได้รับความโปรดปรานสักเพียงใดจากการนำศีรษะของพวกเราไปถวาย

5ดาวิดคนนี้มีชื่อเสียงหรือ ที่พวกเขาร้องสุดดีในการร่ำรำว่า

‘ ซาอูลฆ่าศัตรูนับพัน ดาวิดฆ่าศัตรูนับหมื่น ’ ”

6อาคีชจึงทรงเรียกดาวิดมา และตรัสกับดาวิดว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าเป็นคนที่น่าเชื่อถือ

และเราจะดีใจมาก ถ้าได้เจ้าเข้ามาร่วมกองทัพกับเรา

ตั้งแต่วันที่เจ้ามาจนถึงวันนี้ เราไม่พบเห็นข้อบกพร่องอะไรในตัวเจ้าเลย

แต่พวกผู้นำไม่ยอมรับเจ้า 7จงกลับไปโดยสันติ

อย่าทำอะไรให้เหล่าผู้นำฟิลิสเตียไม่พอใจเลย” 8ดาวิดทูลว่า

“ ข้าพระบาททำอะไรหรือ ฝ่าพระบาททรงพบสิ่งใดไม่ดีในตัวข้าพระบาทหรือ
นับแต่วันที่ข้าพระบาทมาเฝ้าฝ่าพระบาทจนบัดนี้

ทำไมข้าพระบาทออกไปสู้รบกับศัตรูของฝ่าพระบาทไม่ได้” 9อาคีชตรัสว่า

“ เราอยู่ในสายตาเราเจ้าดีพร้อม เหมือนทูตแห่งพระเจ้า

แต่ขุนพลของเราไม่ยอมให้เจ้าร่วมออกรบด้วย 10จงตื่นขึ้นแต่เช้า

พร้อมทั้งบริวารของนายเจ้าที่มากับเจ้านั้นกลับไปทันทีที่ฟ้าสว่างเถิด”

11ดาวิดกับพวกจึงตื่นขึ้น แต่เช้าตรู่กลับไปยังดินแดนฟิลิสเตีย

ส่วนกองทัพฟิลิสเตียเคลื่อนสูอิสราเอล

ดาวิดรบชนะคนอามาเลข

30 ในวันที่สามเมื่อดาวิดและพรรคพวกมาถึงศีกลา

พบว่าชาวอามาเลขได้มาปล้นสะดมเนเกบและศีกลา

พวกเขาโจมตีและเผาเมืองศีกลา 2จับผู้หญิงและทุกคนที่อยู่ในเมือง
ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ไปเป็นเชลยโดยไม่ได้ฆ่าใครเลย

แต่กวาดต้อนไปพร้อมกับพวกเขาด้วย

3เมื่อดาวิดกับพวกมาถึงศีกลาพบว่าเมืองถูกเผาอดและภรรยา

บุตรชายบุตรสาวถูกจับตัวไปเป็นเชลย

4ทั้งดาวิดและพวกก็ร้องไห้เสียงดังจนหมดแรงที่จะร้องให้อีก

5ภรรยาทั้งสองคนของดาวิดก็ตกเป็นเชลยด้วยคือ อาหิโนอัมแห่งยิสเรเอล
และอาบิกายิลภรรยาฝ่ายของนาบาลแห่งคารเมล 6ดาวิดทุกข์ใจยิ่งนัก

เพราะพรรคพวกพูดกันว่าเอาหินขว้างดาวิด

ต่างก็ขมขื่นร้อนใจด้วยเรื่องบุตรชาย บุตรหญิง แต่ดาวิดได้รับ

กำลังในพระเจ้าองค์เจ้าชีวิต

7ดาวิดจึงพูดกับปุโรหิตอาบียาธาร์บุตรอาหิเมเลกว่า

“ โป ร ด น ำ เ อ โ ฟ ด ม า ” อาบียาธาร์ก็นำมา

8ดาวิดทูลถามพระเจ้าว่า “ ข้าพระองค์ควรไล่ตามกลุ่มปล้นสะดมนี้หรือไม่
จะตามทันหรือไม่” พระเจ้าตรัสว่า “ จงตามพวกเขาไปเถิด

เจ้าจะตามทันและช่วยคืนมาสำเร็จ”

9ดาวิดกับพรรคพวกหกร้อยคนมาถึงลำธารเบโสร์ ซึ่งบางคนรั้งอยู่ที่นั่น

10เพราะมีสองร้อยคนหมดแรงข้ามไปไม่ไหว

แต่ดาวิดกับอีกสี่ร้อยคนยังคงตามล่าต่อไป 11พวกเขา

พบชายอียิปต์คนหนึ่งกลางทุ่ง จึงนำตัวมาพบดาวิด

พวกเขาเอาน้ำดื่มและอาหารมาให้คนนั้น 12คือมะเดื่ออัดจำนวนเล็กน้อย

และองุ่นแห้งสองก้อน

เขารับประทานแล้วค่อยมีกำลังวังชาขึ้นเพราะไม่ได้กินดื่มอะไรมาสามวันสามคืน

นแล้ว 13ดาวิดถามว่า “ เจ้าเป็นคนของใคร มาจากไหน” เขาตอบว่า
“ ข้าพเจ้าเป็นชาวอียิปต์เป็นทาสของชาวอามาเลขคนหนึ่ง
นายทึ่งข้าพเจ้าไว้สามวันแล้ว เพราะข้าพเจ้าไม่สบาย 14เราได้ปล้น
เน เก บ ข อ ง พ ว กเคเรีกับพรมแดนที่เป็นของยูดาห์
และเนเกบของคาเลบ แล้วเราเผาศีกลาก” 15ดาวิดถามว่า “ เจ้านำทางเรา
ลงไปถึงกองปล้นสะดมพวกนั้นได้หรือไม่” เขาตอบว่า
“ หากท่านสาบานในพระนามพระเจ้าว่าจะไม่ฆ่าข้าพเจ้า
หรือส่งตัวกลับไปให้นาย ข้าพเจ้าจะนำทางท่านไปหาพวกนั้น”
16 เขา นำ ดาวิดลงไปที่นั่น พวกอามาเลขกระจายกันอยู่เต็มทุ่ง
กินดื่มกันอย่างสนุกสนาน
ชื่นชมกับทรัพย์เชลยมากมายที่ยึดมาได้จากแดนฟีลิสเตียและจากยูดาห์
17เย็นวันนั้นดาวิดสู้รบกับพวกเขาจนถึงเย็น วันรุ่งขึ้น
ไม่มีใครหนีรอดไปได้เว้นแต่คนสี่ร้อยคนซึ่งซึ่งอุฐหนีไป
18ดาวิดได้ของทุกอย่างที่พวกอามาเลขริบไปคืนมาหมดรวมทั้งภรรยาสองคน
19ไม่มีสิ่งใดขาดหายไป ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ เด็กชายเด็กหญิงของ
ปล้นสะดม หรือสิ่งที่ถูกริบไปดาวิดนำกลับคืนมาหมด
20เขายึดฝูงสัตว์ทั้งหมดและคนของท่านก็กวาดต้อนมาข้างหน้าอีกฝูงบอกว่า
” นี่เป็นของที่ดาวิดยึดมา “
21แล้วดาวิดมาถึงสองร้อยคนที่หมดแรงติดตามไปไม่ไหว
ซึ่งตั้งอยู่ที่ลัธารเบโสร์ พวกเขาออกมาพบดาวิดและคนที่มากับท่าน
22แต่บรรดาอันธพาลคนไม่ดีในหมู่ผู้ติดตามของดาวิดกล่าวว่า
“ เราจะไม่แบ่งของที่ยึดคืนมาได้ให้พวกเขา เพราะเขาไม่ได้ไปกับเรา
ให้เขาเอาภรรยาเอาลูกคืนไป แล้วไปเสีย” 23ดาวิดพูดว่า
“ อย่าเลยพี่น้องเอ๋ยพวกท่านต้องไม่ทำเช่นนั้นกับสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เรา
พระองค์ทรงปกป้องเรา และทรงมอบกองกำลังต่างๆที่มาจากมือเรานั้นให้แก่เรา
24ท่านพูดอย่างนั้นใครจะเห็นด้วย เราจะแบ่งกันให้เท่าๆกัน

ทั้งคนที่ออกรบและคนที่คอยดูแลสัมภาระ”

25ดาวิดจึงตั้งเป็นกฎข้อบังคับให้อิสราเอลยึดถือปฏิบัติตามนั้นสืบมา

26เมื่อดาวิดมาถึงศิกลาก

ก็ส่งของที่ยึดมาได้บางส่วนไปให้บรรดาผู้อาวุโสแห่งยูดาห์

ที่เป็นสหายของท่าน และแจ้งว่า “ นี่คือน้ำของกำนัลสำหรับท่าน

ได้มาจากศัตรูของพระเจ้า” 27ของกำนัลนี้ส่งไปยังบรรดาผู้นำใน เบธเอล

ราโมท เนเกบ และยาททีร์ 28ในอาโรเออร์ ลีฟโมท เอชเทโมอา

29และราคาล ในหัวเมืองต่างๆ

ของวงศ์เยราห์เมเอลและวงศ์เคไนต์30ในโฮรมัท โบร์อาชาน

อ ก ธ ก 31และเฮโบรน และในที่ต่างๆซึ่งดาวิดกับคน

ของท่านเคยสัญจรไปมา

ซาอูลและโอรสลันซีพ

31 ฝ่ายอิสราเอลสู้รบกับฟีลิสเตียและฟายหนี

ผู้คนมากมายล้มตายบนภูเขากิลโบอา

2ทหารฟีลิสเตียประชิดตัวซาอูลกับโอรส และได้สังหารโอรสทั้งสามคือ

โยนาธาน อาบีนาดับและมัลคีชูวา 3การรบเป็นไปอย่างดุเดือด

ทหารฟีลิสเตียยิงธนูเข้าใส่ซาอูล พระอาการสาหัส

4ซาอูลตรัสกับผู้เชิญอาวุธว่า “ จงชักดาบออกมาแทงทะลุร่างเรา

ก่อนที่จะพวกไม่ได้รับสัณฑ์เหล่านี้จะมาย่ำยีเล่นงานเรา”

แต่ผู้เชิญอาวุธไม่กล้าทำ

ฉะนั้นซาอูลจึงโถมพระกายลงบนดาบของพระองค์เอง

5เมื่อผู้เชิญอาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว

ก็ทุบพระกายลงบนดาบของ ตน ต น ต า ย ต า ม ไป 6เป็นอันว่าซาอูล

โอรสทั้งสามผู้เชิญอาวุธและคนทั้งหมดของซาอูลสิ้นชีวิตในวันเดียวกัน

7เมื่อชาวอิสราเอลตามหุบเขาและอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนเห็นว่ากองทัพ

พอิสราเอลพ่ายหนี และซาอูลกับโอรสสิ้นพระชนม์
ก็พากันละทิ้งบ้านเมืองหนีไป ชาวฟิลิสเตียก็เข้ายึดครอง
8วันรุ่งขึ้นเมื่อชาวฟิลิสเตียออกมาปลดของมีค่าจากศพ
ก็พบร่างของซาอูลและโอรสทั้งสามบนภูเขากิลโบอา
9พวกเขาตัดเศียรซาอูลและปลดอาวุธออก
แล้วส่งผู้สื่อข่าวไปทั่วแดนฟิลิสเตียเพื่อแจ้งข่าวในวิหารแห่งเทวรูปของพวกเขา
และในหมู่ประชาชน 10อาวุธของซาอูลถูกเก็บไว้ในวิหารแห่งอัชทาโรท
ส่วนพระศพถูกมัดเข้ากับกำแพงเบธซาน
11เมื่อชวยาบะชกิเลอาดได้ยินถึงการกระทำของชาวฟิลิสเตียต่อซาอูล
12ผู้กล้าหาญจากเมืองนั้นก็เดินทางตลอดคืนไปถึงเบธซาน
ปลดพระศพของซาอูลกับโอรสลงจากกำแพงเบธซาน
แล้วเชิญพระศพกลับมาถวายพระเพลิงที่ยาเบซ
13จ ๑ ก็นั้นก็นำพระอัฐิไปฝังไว้ใต้ต้นสนหมอกที่ยาเบซ
แล้วพากันอดอาหารเป็นเวลา 7 วัน